

CHRISTO-

A Soproni Evangélikus
Egyházközség lapja
ingyenes kiadvány

PHOROS

XXVII. évfolyam, 2. szám

2020. húsvét – Ostern 2020

Találkozás

„A hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek!” (Jn 20,19)

Különleges böjt van mögöttünk, és különleges húsvétunk van. Március 15-én, a böjti idő 3. vasárnapján tartott istentiszteleteink az utolsók voltak – ki tudja, meddig. Amikor ezeket a sorokat írom, még csak nagy valószínűséggel számítunk rá, hogy a templom húsvétkor is zárva marad.

A járvány időszakában sok előírás és tanács korlátozza az életünket: a munkát, a bevásárlást, a szórakozást, a tanulást, a családi kapcsolattartást és a gyülekezeti életet egyaránt. Mi hiányzik a leginkább ebből a furcsa életmódból? Úgy gondolom, a találkozás. Családtagokkal, ismerősökkel és Istennel is. Persze Istennel találkozhatunk az otthoni Bibliaolvasásban, igehirdetések olvasásában, felvételnél való hallgatásában. De ezek mégsem ugyanolyan találkozások, mint egy úrvacsoravétel, istentisztelet vagy hétközi gyülekezeti alkalom.

Húsvét azt hirdeti, hogy veszteségek ellenére, félelem ellenére, zárt ajtók ellenére: mégis, újra van találkozás. Hirdeti Jézus Krisztus ránk is vonatkozó győzelmét a halál fölött, tehát az elhunyt szeretteinkkel való találkozást is. Hirdeti a tanítványok összegyűjtését, tehát a gyülekezeti közösség megélésének a lehetőségét. És hirdeti mindenekelőtt az Úr elvehetetlen életét és jelenlétét, amit még a kételkedő Tamások is megtapasztalhatnak. Ő mindenestül nekünk ajándékozza önmagát, nem csak digitálisan, nem csak távoktatásban, hanem valóságosan, testközelben, megragadhatóan is. Híszem, hogy véget ér a böjt, eljön újra a személyes találkozás ideje. Addig is van mire készülnünk, és lélekben addig is közel maradhatunk egymáshoz, és közel marad hozzánk Isten.

Tóth Károly

Lélek-zet

Krisztus feltámadt a halottak közül

„Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.” (1Kor 15,20–23)

Diákkoromban sokszor bosszankodtam a tanulás miatt és bizony sokszor vívtam közelharcot a szüleimmel, akik megkövetelték, hogy tanuljam meg az iskolában feladott tananyagot. De én egyáltalán nem szerettem tanulni! Ami nem érdekelt, arra maximum a dolgozatírásig emlékeztem. Ami hidegen hagyott, azt csak azért voltam hajlandó rövid időre megjegyezni, és arról számot adni, mert muszáj volt. Ami azonban érdekelt, azt könnyen megjegyeztem, sőt egy érdekes témáról sokszor újabb és újabb könyveket gyűjtöttem, hogy még többet tudjak meg róla. Ami személyesen is érintett, arról lelkesen meséltem, szinte úgy kellett belém fojtani a szót. Amihez úgy éreztem, hogy közöm van, az akár napokra is meghatározta a gondolataimat.

Húsvét fantasztikus eseménye a feltámadás csodája. Olyan különleges dolog, amihez fogható nem történt azelőtt. Eszünkbe juthat ugyan néhány feltámasztástörténet a Bibliából, például amikor Jézus újra életre kelti Lázárt vagy Jairus leányát, de ezek a csodák egészen mások voltak. Nem örök életre szóltak, hanem visszahoztak egy halottat ebbe a mulandó, földi életbe, s ez a személy később aztán újra – végleg – mégis meghalt. Krisztus feltámadása azonban egészen más volt. Az Isten cselekedete, aki e különös módon hozta közel a megváltást és a szabadulást az elveszett, bűneivel küszködő embernek. A feltámadt Krisztus megtörte a mulandóság erejét, elsőként bizonyította, hogy nem a halálé az utolsó szó, hanem az élő Istené, aki helyet készít gyermekeinek. Húsvét csodája, a feltámadás pillanata volt az a cél, amely Jézus minden mozdulatát, szavát meghatározta, s amely azt is hirdetheti, hogy az emberré lett Krisztus betöltötte földi küldetését.

Mégis – úgy érzem – húsvét kimondhatatlan kudarc, hatalmas csalódás lehetett Jézus számára. Hiszen azok az emberek, akik mellette voltak; akiket tanított szavával, tetteivel; akiket előre beavatott a kereszt és feltámadás titkaiba; akiknek újra és újra idézte a rá vonatkozó ószövetségi próféciákat – azok az emberek, a tanítványok nem értenek semmit. Ahelyett, hogy ujjongnának – elkeserednek, célt tévesztenek, elvesztik lábuk alól a biztosnak hitt talajt. Tudnak róla, hogy az asszonyok üresen találták a Mester sírját és angyal hirdette nekik a feltámadást, mégis döbbenetben állnak. Hallják a hírt, elraktároznak egy ismeretet, de hidegek maradnak és mindez nem jut el a szívükig.

Péter és társai fogják a hálót, amit Jézus hívására annak idején félretettek, és visszamennek halászni. Folytatják ott, ahol három évvel azelőtt abbahagyták. Visszatérnek régi életükhöz, mintha a Jézussal töltött idő nem is lett volna, mintha mi sem történt volna.

A két tanítvány, Kleopás és társa, akik hallják a hírt az asszonyoktól, Emmausba indulnak. Menekülnek attól a helytől, ahol az a szörnyűség történt Jézussal, hogy gonosztevéként feszítették keresztre, pedig ők azt várták, hogy dicsőséges királyként lép fel, és elzavarja az elnyomó rómaiakat.

Úgy tesznek, mintha nem történt volna feltámadás, pedig tudnak róla, sőt el is mondják a hozzájuk csatlakozó, idegennek hitt Jézusnak, hogy mi történt Jeruzsálemben az elmúlt napokban. Szavaik azonban tompán koppannak; száraz tudósítások; olyanok, mint egy diák szavai, aki csak muszájból tanulta meg a leckét, de az egyébként hidegen hagyja. Mi hát a baj? Miért e döbbenetes ellentmondás húsvét csodája és a tanítványok magatartása között? Miért nem lángol a szívük és miért nem tesznek bizonyosságot erről az emberi ésszel felfoghatatlan, mégis fantasztikus isteni csodáról? Miért nem?

Azért, mert a másoktól hallott hír csupán száraz tudósítás maradt, és nem érintette meg a szívüket. Mert amíg csak mások beszélnek a csodáról, addig az megfoghatatlan, érthetetlen beszéd marad számukra.

Mert amíg személyesen nem találkoznak a feltámadt Krisztussal, addig nem hevül a szívük. Amíg az Úr nem jelenik meg a halászhálóval bajlódó Péternek, és nem kérdezi meg tőle háromszor is, hogy „szeretsz-e engem?”, addig Péter nem tud mit kezdeni a hírrel. Amíg Tamás nem érinti meg ujjával a szegek helyét és nem teszi kezét az oldalára, addig hiába mondanak bármit a többiek. Amíg az Emmaus felé ballagó két tanítvány mellé nem szegődik oda Jézus, és nem vállal velük asztalközösséget, addig csak döbbenetesen mesélnek az asszonyok visszatéréséről az üres sírtól. Amíg a feltámadt Krisztus nem lép közel, addig mondhat bárki bármit, addig még a leghitelesebb szemtanú bizonyágtétele is távolinak, megfoghatatlannak tűnik.

Ugyanígy voltak a korinthusi gyülekezet tagjai is néhány évtizeddel később, akiknek Pál apostol a felolvasott rövid igeszakaszt is beleértve egy egész fejezeten keresztül ír a feltámadásról. Bennük is felmerül a kétely, hogy mi van akkor, ha mégsem támadnak fel a halottak? Mi van akkor, ha a gyülekezet hite bizonytalan alapon áll? És hogyan lehet ezt egyáltalán bizonyítani?

Testvérek, Pál apostol – bárki máshoz hasonlóan – nem tudja bizonyítani a feltámadást.

Nem tudja megmagyarázni, hiszen ez olyan titok, amely emberi ésszel felfoghatatlan; amit tudományosan nem lehet bizonyítani. De Pál apostol – sok más keresztényhez hasonlóan – hivatkozhat saját tapasztalatára, a személyes találkozásra a feltámadt Krisztussal. Hivatkozhat azokra a tanítványokra, akik döbbenetek voltak húsvét hajnalán, de Jézus megjelent nekik, és felrázta őket a döbbenetből. Hivatkozhat saját magára, aki nem ismerte az ember Jézust, mégis elszántan üldözte követőit egészen addig, amíg a feltámadott Úr meg nem állította a damaszkuszi úton.

Ugyanígy vagyunk mi is. Amíg csupán egy-egy igehirdetésben hallunk róla, addig ez talán száraz tudósítás marad számunkra. Élővé csak akkor válik, ha megtapasztaljuk Jézus jelenlétét az életünkben. Hogy hogyan és mikor? Erre nincs mindenkor érvényes recept. De kérni lehet; imádkozni érte nagyon is fontos; keresni a vele való találkozás lehetőségét igenis szükséges, mert egyedül ő képes megérinteni a szívünket.

És ez az érintettség húsvét kulcskérdése: Mit jelent a feltámadás Krisztus tanítványának – nemcsak az első húsvét idején, hanem ma is? Érint-e engem személyesen, hogy a názáreti Jézus, akit nagypénteken keresztre feszítettek, három nap múlva feltámadt a halottak közül, ahogy azt előre megmondta az Isten? Van-e közöm hozzá, érdekel-e engem vagy csak jó keresztényként megtanultam a leckét, és ha kérdezik, el tudom mondani mint egy betanult szabályt, de csupán szárazon, belső tűz és meggyőződés nélkül?

A mai igében különös párhuzamról hallottunk – két név, két személy kerül egymással ellentétbe: Ádám, az ember és az ember Jézus. Ádám, az első ember, aki elbukott a kísértéskor mindjárt az elején, akinek bűne utódaiban is folytatódik, s aki által életünk állandó részévé vált a szenvedés és halál. És vele szemben jelenik meg Krisztus, az Isten Fia, aki emberré lett, hogy feltámadásával végleg megtörje a bűn és a halál erejét.

Igénk a mindenkori tanítványokat, így minket is két csoportba oszt – vannak, akik Ádám-ban vannak, és vannak, akik Krisztusban. Aki Ádám-ban van, az továbbra is a bűnös, elbukott emberhez kötődik. Az talán hallott az üres sírról, de nem tudott mit kezdeni vele, mert köze sincs a feltámadott Úrhoz. Az tovább éli napjait

igazi jövőkép nélkül, úgy, hogy nincs reménye, amely a halál lesújtó pillanatán túl is mutathat. Az tudomásul veszi az evangéliumot, ami azonban nem válik örömhírré számára, hiszen lehajtott fejjel ballag vissza otthagytott halászhalójához, vagy Emmaus felé tartva csalódottan kesereg. S az szenvedő, beteg szeretteit sem meri letenni az Úr kezébe, hanem szorítja, húzza vissza őket Isten kegyelméből.

De aki Krisztusban van, annak szívét a feltámadott gyújtotta lángra. Az megtapasztalt valami különleges csodát, s ez életét gyökeresen megváltoztatta. S ez a változás nem gondoktól mentes; nem problémáktól, betegségektől, könnyektől megkímélt életet jelent, hanem különleges erőforrást a kihívások között. Az, aki Krisztusban van, ugyanolyan döbbenet áll szerettei sírja mellett; az ugyanúgy készül arra, hogy egyszer letegye földi életét a mennyei Atya kezébe. De mindezt nem kétségbeesetten, csüggedten, félelmeiktől gyötörtén teszi, hanem boldog megnyugvással és azzal a bizonyossággal, hogy Krisztus, aki elsőként támadt fel a halottak közül, az a benne lévő, a benne bízót, a reá tekintőt is feltámasztja majd az utolsó napon. S ez a feltámadás nem evilági létre, nem

meghosszabbított emberi életre szól, hanem az örökkévalóságra, az Isten kegyelmes szeretetének közelében.

Testvérek, húsvét ajándéka a feltámadás csodájának személyes megtapasztalása. Az Úrral való találkozás, az ő szava és érintése, amely átformálhatja szívünket, gondolatainkat és minden cselekedetünket. Ez a csoda, amelyet bizonyítani nem lehet, csak átélni, megelevenítheti a halott, személytelen, megszokásból való húsvéti ünneplést. A másoktól hallott, róla szóló bizonyágtétel csak pusztán hír, érthetetlen információ marad, egy lecke, amit jól megtanultunk a kereszténység iskolájában, és talán feleltünk is már belőle. De ha Krisztus közel lép, akkor mindez egy csapásra megváltozik. Amikor az ünnepek elmúltával visszatérünk régi életünkhöz, a hétköznapi terheikhez, akkor mellénk szegődik utunkon; amikor csüggedten, lehajtott fejjel ballagunk, akkor azt mondja: „*bízzatok, én vagyok, ne féljete!*”

Bízunk hát benne ma és életünk minden napján!

Hulej Emikő

Zörgessetek!

Az elmúlt évben néhány középiskola úgy döntött, hogy a német testvéregyházat követve a böjti időszakban a „Sieben Wochen ohne...” sorozat ígehelyeihez igazodunk. Az idei évben is így történt, a választott mottó pedig „Sieben Wochen ohne Pessimismus”, vagyis hét (böjti) hét pesszimizmus nélkül. Az egyik kijelölt ige éppen a kijárási korlátozások bevezetésének napjaira esett. Ez az ige mindannyiunk számára ismerős, Máté evangéliumának hetedik fejezetéből: „*Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.*”

Az ajtók némán határozzák meg az életünket. Nem tudom, próbálta-e közülünk valaki megszámolni, hogy egy nap hány ajtón lépett be, hány küszöbön lépett át. Az ajtók, a kapuk egyszerre szétválasztanak két külön helyiséget, vagy akár két különböző világot, de egyszerre

össze is kötik őket. Igen, az ajtó a belépés örömeivel is kecsegtet. Meghívással, valami újba, valami frissbe, valami másba.

Talán ismerős lehet többünk számára az a gyerekkönyv, ahol egy-egy kis ajtót fel kellett nyitni. A kisgyermek már százszor megnézte, mégis újra és újra kéri a szüleit, hogy nézzék meg, és ugyanazzal az izgalommal és várakozással várja az ajtó felnyílását. Jézus nem véletlenül hasonlítja az imádságot a nyíló ajtóhoz. Aki imádkozik, az tudja, hogy életének nem önnön ura, hogy annak jelentős részére meg van hívva, be van hívva, hogy legnagyobb részét ajándékba kaptuk. Ezért állhatunk meg a mennyei ajtó előtt is várakozásteljes örömmel az imádságban. Jézus pedig biztat minket arra, hogy zörgessünk ezen az ajtón!

Ez az ajtónyílás nagy öröm lehet, igazi evangélium és vigasztalás egy olyan időben is, ami-

kor számos ajtó bezárul. Nem mehet el az ember, ahova szeretne, nem akkor, amikor ezt szeretnénk, és ez nagy lemondással jár. Ugyanakkor más ajtók viszont megnyílnak. A világ elcsendesült. Csak ki kell nyitni a fülünket, hogy meghalljuk Isten hívó szavát – ahogy ez a mondat az interneten terjed. És talán jó ezt a nyitott ajtót is meglátni a börtönben. Hogy ez milyen fontos, ezt mi keresztények, akik tudjuk, hogy bizony nagyon sok értelemben „ajtó előtt várakozó emberek vagyunk”, nagyon jól ismerjük.

Sok olyan helyre is bekukkanthatunk most, ahová azt gondoltuk, talán soha nem jutunk be.

Megnyílnak az ajtók. Számos lehetőség nyílik meg, színházi előadások, ingyenes filmek, linkek, segédeszközök, amelyek segítenek a kapcsolattartásban akkor is, amikor minden zárva van. És talán az Urunkhoz vezető ajtókra is könnyebb rátalálni most. Adjuk meg erre a lehetőséget!

Ezen a héten Jézus igéje a nyíló ajtókra akarja felhívni a figyelmet! Arra, hogy bátran lépünk be a nyíló ajtókon Istenhez és akár egymáshoz is. És merjük kinyitni szívünk ajtaját. Ámen.

Dr. Simon Attila

Ajándék

Az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jószágos (a 145. zsoltárból). Ezért szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen megismerjétek az ő akaratát minden lelki bölcsességgel és belátással (a Kolossébellekhez írott levélből).

Ismerünk olyan embert – Uram bocsá' akár még mi magunk is lehetünk ilyenek – aki gyakran bizonygatja szavaival, hogy ő mennyire szereti a többi embert, és mindig mindenkivel jót akar tenni, és mindent csak szeretetből és segítő szándékból cselekszik. És eközben ha megkérdeznénk, hogy a többieknek mi a véleménye róla, akkor őszintén azt mondanák, hogy egy kiállhatatlan és rosszindulatú hárpia, aki az élő fába is beleköt, ezért mindenki igyekszik őt elkerülni. Hogyan lehet ennyire különbözően, sőt valójában ellentétesen látni ugyanazt a dolgot?

Molière Tartuffe című darabjában mutatja be ezt a jelenséget. Az álszent, képmutató po-jája le tudja venni lábáról a jóhiszemű Orgont, aki házába fogadja, és családját is háttérbe szorítva őt favorizálja. Rajta kívül mindenki más számára nyilvánvaló, hogy ordas nagy csalás áldozata lett, de nem tudják meggyőzni őt az igazságról. A történet végén, mintegy „deus ex machina”-ként megjelenik a király, és az addig szentnek hitt Tartuffe-ről kiderül, hogy valójában széles e világon körözött bűnöző, aki végre elnyeri méltó büntetését.

Sok évvel ezelőtt valaki, aki elkezdte olvasni a Bibliát, azt mondta nekem, hogy Isten ellen-szenves számára, mert örökké csak arról van

szó, hogy őt kell dicsérni, neki kell hízelegni, közben ő meg bármit megenged magának. Elgondolkodtam, és őszintén zavarba jöttem. Tényleg Isten is olyan lenne, mint Tartuffe? Egy önimádó, magát szolgálalkú hízelgőkkel körülvevő kényúr?

Aztán arra jutottam, hogy először is, Isten nem egy miközülünk, hanem a mindenség Teremtője. Őt akkor sem kérhetnénk számon, ha valóban gonosz, vagy közömbös lenne irántunk. Ki vagyunk szolgáltatva neki. Ővé a sorsunk – akkor is, ha nem tetszik. Az Ószövetségben valóban sok helyen olvassuk róla azt, hogy mindenek felett őt kell tisztelni, neki hálát adni, hozzá könyörögni. De ezt sem előzmény nélkül. „Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomból, a szolgaság házából” – ez a Tízparancsolat bevezetése. Tehát Isten azért vár népétől feltétlen bizalmat, mert előzőleg már bizonyította az irántuk tanúsított jóindulatát. Azt mondhatná erre valaki, hogy a mai ember számára ez nem igazán érdekes. Hiszen hol van már Izráel népe? Vagy vegyük magunkra, mi, akik olvassuk? És mi van, ha én az életemben nem tapasztaltam meg Isten szeretetét? Mi van, ha csupa rossz dolog történt velem, ami még akkor is megkérdőjelezné számomra őt, ha amúgy hajlamos lennék hinni benne? És mi van azokkal, akik valóban nyomorúságos körülmények közt élnek, vagy inkább halnak? Ha kezükbe nyomnák egy Bibliát, attól hirtelen boldog lenne az életük? Vagy átértelmeződne számukra a sok szenvedés? Jób könyve épp

erre keresi a választ. Az derül ki belőle, hogy a rossz soha nem Isten akarata. És hogy a kétségbe ejtő helyzetekben van legnagyobb szükségünk Istenre. És bár a nehéz időkben még a hívő ember is hajlamos föltenni a kérdést: „Uram, miért? Hiszen te vagy a mindenható!”, mégis épp a nehéz időkben fontos újra és újra emlékeztetni magunkat az igével arra, hogy ő minden dolgában jóságos, és minden útja igaz.

A lelki bölcsesség és belátás pedig épp abból fakadhat, hogy ő megismertette magát velünk. Az Örökkévaló Isten, Jézus Krisztus személyében mégis egy lett miközülünk. És megmutatta

igazi arcát: azt, aki soha nem bánt senkit, aki csak szeretetből cselekszik és csak jót. Bár amikor leleplezi képmutatásunkat és álszentségünket, az nem esik jól, de mégis egyedül általa lehet életünk. És azt is megmutatta, hogyan viszonyul a világban lévő igazságtalansághoz és bajokhoz. Mi számon kérnénk őt ezekért, sőt bírái is lennénk. Pedig nem ő okozza egyiket sem, hanem éppen mi. Eközben mit tesz ő? Elszenvedi, elhordozza – a kereszten.

Bartha István

Ernst Lange: Békesség néktek!

*Krisztus feltámadt!
Valóban feltámadt!
– hirdetik a sírnál járt asszonyok.
De a tanítványok hitetlenül
bezárkóznak.*

*Zárt ajtók mögött idézgetik
emlékeiket, csalódásaikat.*

*Vádolják Istent,
nem csalta-e meg
saját magát és barátait?
Nem tette-e őket neveltségessé
mindenki előtt?*

*Vádolják a népet:
hogyan ujjongott feléje,
elfogadta segítségét,
hallgatta igéit,
aztán halálra ítélte.*

*Vádolják önmagukat:
Nem hagyták-e el Őt
gyáván a bajban?!*

*Zárt ajtók mögött
szállnak perbe Istennel, a világgal, önmagukkal.*

*De Jézus behatol a zárt ajtón át
bezárt szívükbe.
S ahogyan egykor a hullámoknak
csendét parancsolt,*

*kinyújtja kezét a panaszok és önvád
vigasztalan háborgása fölé:
Békesség néktek!*

*Feltámadott,
a Te békeköszöntésed
több, mint köszöntés!
Győzelmed az és aratásod!
Azért lettél testté,
hogy békét szerezz.
Azért éltél, tanítottál,
szerettél és szenvedtél.
Azért szálltál le
a Halál mélységébe.
Megszerezted a békességet.
És most hozod a békességet.
Te vagy a békesség!
Mebékéltetted az embert
Istennel és önönmagával,
hogy mint megbékélt, legyen
embertársai testvére, barátja.*

*Feltámadott!
Rejts el békességedbe
minket, barátainkat, ellenségeinket –
embereket és állatokat –
korokat és tereket –
most és mindörökre!*

(fordította: Túrmezei Erzsébet)

Gondolatok az úrvacsoráról

Egy növényről ezt a meghatározást olvasom: „Mindenre fürgén felkapaszkodik, és kitartóan ragaszkodik támaszához.” Ez a növény a borsostyán. Ha különírjuk: bor ostyán, akkor az az úrvacsora. Jó lenne, ha az ezzel kapcsolatos hitünk is ilyen lenne: mindenre fürgén kapaszkodik, és kitartóan ragaszkodik támaszához. (Fabiny Tamás)

Minden úrvacsoravételkor átélhetjük az emmausi csodát: szemünk megnyílik, és rácsodálkozhatunk a megtört kenyérben jelen lévő Úrra, aki örömet, friss erőt ad küldetésünk betöltéséhez. (Gáncs Péter)

Tamásnak a kezek érintésében, Pálnak hangja meghallásában kínált találkozást. Mi izlelhetjük a feltámadt Szabadító valós jelenlétét: kenyérben és borban. (Cselovszky Ferenc)

Az úrvacsora közösségében minden alkalommal a legek világát tapasztaljuk meg. A legközelebb kerülünk Jézushoz. A legtitkosabb szent esemény részesei leszünk. (Szabóné Mátrai Marianna)

Egy dolog ver hidat utcanő és írástudó, vámszedő és pap, rabszolga, koldus és jó módú polgár között: a közös élmény, amelyről mind így vallanak: „mégis csak egy nagy, ismeretlen úrnak vendége voltam.” (Kosztolányi Dezső) (Cselovszky Ferenc)

Hiszem, hogy az úrvacsorában nincsen semmi, ami emberi, hanem minden Istentől van. (Klimentné Ferenczy Andrea)

Az emmausi tanítványok felismerték Jézust a kenyér megtörésekor. Induljunk mi is örömmel, hogy megosszuk másokkal a jó hírt! (Bartha István)

Jézus mennybe ment, hogy mindenkihez közel legyen, mindenki számára elérhető legyen. Jézus „belealázta” magát a kenyér és bor anyagi valóságába, hogy közel legyen mindenki számára. Egy „alapvető élelmiszert” választott, hogy mindannyiunk számára elérhető legyen. Ezt élhetjük át: itt van, elérhető az emberré és kenyérré lett Isten. (Hafenscher Károly)

Ha a búzaszem a földre esik, és meghal, sokszoros termést hoz, és kenyér lesz belőle. Merjünk a mennyből alászállott kenyér morzsái lenni. (Bartha István)

Ajánljuk Facebook-oldalainkat, ahová abban az időszakban, amikor nem tudunk gyülekezeti alkalmakat tartani, naponta töltünk fel lelki tartalmakat, videóáhívatokat, olvasható igehirdetéseket, személyes bizonyosságtételeket, énekeket, imádságokat:

<https://www.facebook.com/evsopron/>

<https://www.facebook.com/evang.gemeinde.sopron/>

Honlapunkon meghallgathatóak a korábbi hónapok igehirdetési hangfelvételei, lejátszhatóak a gyülekezetünkben rögzített televíziós és rádiós istentisztelet-közvetítések, elolvashatóak a Christophoros korábbi években megjelent számainak tartalmak írásai:

<https://sopron.lutheran.hu>

Létrehoztunk egy gyülekezeti YouTube-csatornát is, ahol több videófelvétel megnézhető:

https://www.youtube.com/channel/UCyR7-JVqaIJRS11Q102gU_A

Gyülekezetünk életéből

Mit jelent számomra az istentisztelet?

Szenteld meg az ünnepnapot! – hangzik a harmadik parancsolat. Az istentisztelet számomra a törvény betöltése. Hogy miért fontos ez nekem? Isten a parancsolatokat a mi védelmünkre adta. Nem azért, hogy mindenáron kontroll alá kényszerítsen, szembesítsen gyarlóságunkkal, és gyengeségünkön kárörvendezzen, hanem hogy a jó úton tudjon terelni, megóvjon minket a saját magunknak, másoknak okozott károktól. Így amikor ezt a feladatot szánta nekünk, esendőségünket tudván adott egy otthont is, ahol a templomi szolgálat az örökélet kapuját nyitja ki számunka.

A hit hallásból van. Megtapasztalhatom ezt az igehirdetés, az igemagyarázat által. Új erőt nyerhetek, feltöltekezhetek, ébresztő gondolatok életem folyását irányítják.

Az úrvacsora szentségében a Jézussal való közösséget élhetem meg, a bűnbocsánat kegyelmét, örömét – a megmagyarázhatatlan, érthetetlen, de mégis érezhető, átható erő ez – ez is az istentiszteleti alkalmaknak köszönhető.

Az imádság, az énekelt imádság, a zene mind erőforrás.

A gyülekezet közössége megerősít. Nem vagyok egyedül. Kaptam társakat.

Sokszor szerepel az erő szó az istentisztelet-ről szóló gondolataimban. Egy edzéshez hasonlíthatnám. Talán nehéz elkezdni, kifáradunk, izomlázunk lesz, időt igényel. Az eredmény azonban nem marad el. Jobb lesz a közérzetünk, tartásunk, energiával töltődünk fel, tette készebbek, egészségesebbek leszünk. Így épülhetek az istentiszteleten kapottakból is.

Talán itt helye van a visszaemlékezésnek, köszönetmondásnak is: szüleimnek, akik gyermekkoromban elvittek a templomba és lelkészemnek, hogy bekapcsolódhattam az istentiszteleti alkalmakba, (pl. kántori szolgálattal, karácsonyi áhítatokon) ezáltal a gyülekezet életébe is.

Elhivatottság kell a lelkési szolgálathoz, a Szentlélek ereje, hogy az Úr munkálkodni tudjon rajtuk keresztül bennünk. Isten tartsa meg lelkipásztorainkat!

Róthné Mrkva Edit

Igazi helyreállítás az Igazi Helyreállítóval

„A biztonság természetes emberi igény, de jobb, ha nem a *másikban* keressük.” – olvastam nem olyan rég, egy újságcikkben. Örültem az olvasott szavaknak, végre egy világi magazin, ami kimondja az igazságot. De sajnos a folytatás ez volt: „*Magunkban* kell megtalálni a kapaszkodókat.” A mondat második fele nem az igazságot, hanem a hazugságot vallja. Hiszen a Bibliánk közepén ez az ige áll: „*Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint emberben bízni*” (Zsolt 118,8) Emberben bízni, emberben keresni oltalmat, emberben keresni biztonságot, ezt a világ sem ajánlja. Helyette inkább: bízz magadban, oltalmazd magad, kapaszkodj a magad erejébe, erősségébe. De hát nem ember vagy te is és én is? De igen. És ennek a téves gondolkodásnak a következménye számtalan bukásunk. Simon Péter, Jézus tanítványa, a belső körbe tartozó, akinek neve sziklát jelent hajlamos volt magában keresni a kapaszkodót, magában bízni:

„Akkor így szólt hozzájuk Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: „Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhait.” De miután feltámadtam, előttek megyek Galileába. Ekkor Péter így szólt hozzá: *Ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha meg nem botránkozom.* Jézus ezt mondta neki: Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. Péter így válaszolt: *Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.* Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.” (Mt 26,31–35)

Péter szenvedélyesen szerette Jézust, bátran kimondta e szavakat, de tudjuk mi történt néhány órával később:

„Péter pedig kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és így szólt: Te is a galileai Jézussal voltál. Ő azonban *tagadta mindenki*

előtt, és ezt mondta: *Nem tudom, mit beszélsz. Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és ezt mondta az ott levőknek: Ez a názáreti Jézussal volt. Ő ismét tagadta: Esküszöm, hogy nem ismerem azt az embert. Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a beszéded is elárul téged. Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: Nem ismerem azt az embert. És nyomban megszólalt a kakas. Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.” (Mt 26,69–75)*

Péter, a szikla, a férfi keserves sírásra fakadt. Mindig mélyen megrendítenek ezek a szavak. Éles fájdalom kerítette hatalmába, nem tudott mást tenni, mint zokogásban, sírásban kitörni. Tudta, hogy a szavai csak üresen kongtak ott a Gecsemáné-kertben, rádöbbsent, hogy önmagában bízott, a maga erejében, bátorságában, s most elbukott. Talán a sírásában az a mély maga elleni ítélet is ott volt: olyat tettem, amivel kizártam magam Isten szeretetéből, olyat tettem, amire nincsen bocsánat. Bűntudat és kétségbeesés lett úrrá rajta.

A Biblia tele van olyan emberekkel, akik hibáztak és Isten mégis hatalmas módon használta őket. De előtte még mindenkinek szüksége volt egy helyreállító találkozásra. Péternek is.

Jézus a feltámadása után a Galileai-tó partján várta egy közös reggelire a tanítványait. Ekkor történt a helyreállító beszélgetés Péter életében. „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek? Ő pedig így felelt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat! Másodszor is megkérdezte: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Ő ismét így válaszolt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus erre ezt mondta neki: Őrizd az én juhaimat! Harmadszor is szólt hozzá: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: Szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat!” (Jn 21,15–17)

Azok után, amit Péter tett, az Úr Jézus egyszerűen csak ennyit kérdezett tőle: „Szeretsz-e engem?” A mi természetes emberi gondolkodásunk és érzéseink számtalan kérdést odaszegtek volna Péternek: „Sajnálod, amit tettél? Tényleg sajnálod?” „Okultál ebből a tapasztalatból?”

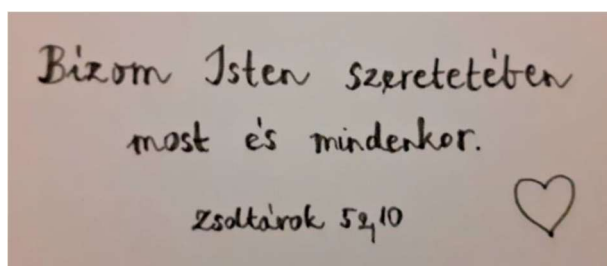
„Megígéred, hogy legközelebb másként teszed?”
„Egyáltalán megbízhatom benned ezután?”

Jézus ezek helyett csak azt kérdezte: „Szeretsz-e engem?” Mert egyedül csak ez számít! Jézus három kérdést tett fel, és mind a három ugyanaz volt: „Szeretsz-e engem?”

Milyen csodálatos, hogy Jézus nem hánytorgatja fel a múltat, nem vonja kérdőre Pétert. A múlt a múltban maradt. Jézus ezzel a háromszor feltett kérdéssel kiemelte Pétert a múltból, belehelyezte a jelenbe és a tekintetét a jövő felé irányította. A kérdések mind jelen időben hangzanak el – Szeretsz-e engem? Péter válaszai mind jelen időben hangzanak el – Szeretlek téged. Jézus biztosította Pétert arról, hogy az ő oldaláról semmi sem változott. Így is megfogalmazhatjuk, Jézus ezt mondta Péternek: „Én még mindig szeretlek. Még mindig tervem van veled. Használni foglak a terveimben. Amit tettél, bennem semmit nem változtatott meg. Benned változott valami? Szeretsz még engem?”

Szüksége volt Péternek erre a helyreállító beszélgetésre, és ezt Jézus jól tudta. Péter, ha magában kereste volna ott, akkor a tagadása után a kapaszkodót, akkor nem felfelé, hanem lefelé vitte volna az útja. Talán elbujdosott volna a bánkódás és keserűség miatt, a bűn terhe miatt. De Jézus megmentette, helyreállította azzal, hogy az igazságra irányította tekintetét: „Szeretsz engem? Bízol bennem? Én vagyok a te oltalmad, a kapaszkodó! Én megtartalak, bízhatasz bennem! Szeretlek téged!”

Őri Katalin

Pillanatok a gyülekezeti életből

Februárban jó hangulatú farsangi fánkdélutánt tartottunk áhítattal, kézműveskedéssel, a fánkról szóló előadással, bábozással, tombolával és természetesen sok-sok fánkkal.

Márciusban tartalmas konfirmandus-hétfvégénk volt Révfülöpön.

Templomunk története az 1900-as években

Közeledve a húsvéthoz, ebben az összetartást igénylő időszakban érdemes megemlékeznünk arról, hogy templomunk az évszázadok során, a háborús pusztítások és nehézségek ellenére is mindig újjáépült, a közösségi összefogás és szeretet révén pedig sikerült egy kicsit szebbé, modernebbé varázsolni az istentisztelet helyszínét.

Az 1914-ben kitört I. világháború szomorú változásokat hozott a gyülekezet életében. Ahogy múltak a háborús évek, nemcsak a férfiaknak, hanem a templom harangjainak is be kellett vonulniuk, 1916-ban hármat elvittek és hadicélokra beolvasztottak.

Az 1920. szeptember 24-ei presbiteri ülésen már foglalkoztak az elrekvirált három harang pótlásának gondolatával. Nem sokkal utóbb pedig három aktív gyülekezeti tag, Fodor József, Goszner Pál és Klausz Lajos 148 490 korona e célra megindított gyűjtési eredményről számolt be. A háború utáni inflációs időkben nagy segítséget jelentett, hogy 1922. április 9-én, virágvasárnap, az egyházközség akkori másodfelügyelője Forster Gusztáv és felesége megajándékozta a gyülekezetet egy 445 kg súlyú haranggal. Ennek felirata: „Imádkozzál és dolgozzál!”, ezenkívül még ráöntette Luther Márton arcképét, valamint „Erős vár a mi Istenünk” és „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség” feliratokat.

1925 novemberében Ziermann Lajos a presbiterium elé tárta ötletét, mely szerint a beszerzendő legnagyobb harangot nevezze el a gyülekezet a hősök harangjának, és öntesse rá az I. világháborúban elesett soproni evangélikus hősök nevét. Az új egyházi esztendőre megjelent Ziermann Lajos fogalmazásában a felhívás: „Stiften wir eine Heldenglocke!” Óriási hatást váltott ki ez a felhívás. A 4. adventi vasárnapon tartott konventülésen már közel 200 millió koronás megajánlásról tehettek jelentést. Azonnal megalakították a harangbizottságot, és az év végére, alig egy hét leforgása alatt 400 millió koronát jegyeztek. 1926 nagyhetében a Seltenhofer gyárral meg is kötötték a szerződést. A hősök harangjának felirata: „Vivos voco, mortuos plango” – „Az élőket hívogatom, a holtakat siratom”.

A harangon, oszlopsorokban 219 soproni evangélikus hősi halott neve olvasható ércbe öntve. Július 22-én ünnepélyesen elhozták a két harangot a Seltenhofer-gyárból. A harangokat 1926. szeptember 19-én avatta fel Kapi Béla dunántúli püspök. A harangavatáskor nevet is adott a gyülekezet a harangoknak, és kimondták, hogy minden vasárnap és ünnepi istentisztelet alkalmával a Miatyánk

imádkozásakor szólaljon meg a legkisebb harang, ezért ennek neve Miatyánk-harang. A legnagyobb harang neve Hősök harangja, a második nagyságúé Béke-harang, a harmadik nagyságúé, amely átvészelt a háborút, hozzánk hű maradt, Hűség-harangnak nevezte el az egyházközség. A Miatyánk-harang a II. világháborúnak esett áldozatul, de 1948-ban pótolták, közadakozásból megöntetve utódját a budapesti Szlezák céggel.

Nagy lépés volt a templom modernizációja során, hogy az 1921. december 21-ei presbiteriumi ülés elhatározta a villany bevezetését. 1930 június végén elkezdődött a templom renoválása. A külső restaurációt nyomban követte a belső. Ez utóbbi Leszkovszky György budapesti iparművészeti akadémiai tanár terve szerint történt, kivitelezője Einbeck Adolf soproni szobafestőmester, aki a kényesebb részek festéséhez Funcsler Mór budapesti templomfestő mester közreműködését vette igénybe. A kazeines alapon történt templomfestés 1930. október 4-ére elkészült.

A Dunántúli Evangélikus Egyházkerület 1930. október 17-én rendezte meg Sopronban jubileumi közgyűlését. Az Ágostai hitvallás négy száz éves jubileumi ünnepe és Kis János püspök emléktáblájának leleplezése, valamint Franz Rendtroff lipcsei egyetemi tanár, a Gusztáv Adolf Egyesület elnökének részvétele által különös jelentőségre emelkedett a gyűlés. Kapi Béla püspök magyarul szólt a megjelentekhez, majd Ziermann Lajos lelkész mutatta be néhány szóval Rendtroffot és egyben azokat a színes ablakokat is, amelyeket Rendtroff közbenjárására kapott a megújuló soproni templom. Az egyik ablak Luther Mártont ábrázolja, ez a német Gusztáv Adolf Egyesület ajándéka; a másik színes ablakon pedig Gusztáv Adolf látható, ez a svéd evangélikus egyház ajándéka.

A harmadik ablakfestmény, az oltár felett egy hatalmas Luther-rózsa (*Králik Gusztáv líceumi rajztanár tervezése szerint készült a budapesti Kopp és Tsa üvegyárban*), melyet a soproni Evangélikus Ifjúsági Egyesület ajándékozott a templomnak.

A II. világháború pusztítása sajnos városunkat sem kímélte, sok evangélikus épület is áldozatul esett a bombázásoknak. 1946. november 8-án Sopronba érkezett Stewart Hermann észak-amerikai evangélikus lelkész és kísérője, Pap László, az Ökumenikus Tanács magyarországi főtákará, és ígéretet tettek a Sopron légi bombázása során elpusztított ablaküvegek pótlására.

1966-ban megkezdődtek a templombelső újabb renoválásai. Erről az időszakról Rusznyák Ferenc lelkész beszámolóját olvashatjuk az Evangélikus

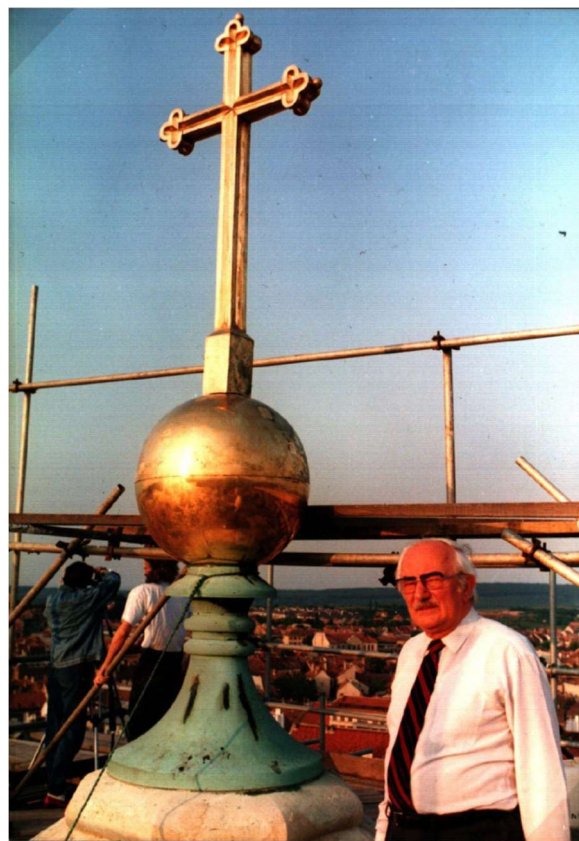
Élet XXXI. évfolyam 28. számában: „Templom belsejének felállványozása rengeteg anyagot igényelt. Valóságos állványerdő fogadja a belépőt. Néma erdő. Ennek az állványerdőnek fái nem mozgatja a szél, de Isten áldja meg azokat, akik ezeken az állványokon a munka szerszámaival verejtékesen azon fáradoznak, hogy újra széppé váljon gyülekezetünk temploma. Minden nap ott vagyok templomunkban, a munka színhelyén. Csendben kérem Istent, hogy óvjon minden dolgozót minden balesettől, helyezze szívükre a munka felelősségét és tegye munkájukat hűséges szolgálattá. Templomunk renoválása kb. fél évet igényel. A munka során nem csak a falakon és kupolákon elfakult és nagyrészt lehullott kazaines festés tűnik el, hanem eltűnnek a légi aknák által előidézett repedések, az ideiglenes javítások nyomai és a kupolákon eltört téglák mezítelensége is. Hisszük, hogy templomunk belsejének nemes egyszerűségével, finom színárnyalataival és szerény szimbolikus díszítésével méltó lesz rendeltetéséhez.” A renovált templom felszentelésére 1966. október 30-án került sor ünnepi istentisztelet keretében.

A II. világháború során a templomot légiakna érte, ennek során komolyabban csak a tetőszerkezet sérült meg. A nagyobb károsodást, beázást megelőzendő, az addigi hódfarkú cserépfedést, szükségből, ritkított lécezéssel, hornyolt cserepezéssel pótolták. A háború, a németajkú testvérek kényszerkitelepipítése, az elkövetkező politikailag is nehéz évek során anyagilag is meggyengült a gyülekezet, így a károsodás megnyugtató helyreállításának szükségessége is feledésbe merült. A ritkított cserepezés alatt észrevétlenül ázott a tetőszerkezet, elkezdődött a korhadás, gombásodás. 1985 novembere egyik vasárnapján, közvetlenül istentisztelet előtt, a középső csillár elektromos vezetéke, zárlatot okozva leszakadt. Ez már komoly figyelmeztető jel volt. A tetőszerkezet vészesen megmozdult, amit a távolból is jól lehetett látni, a tetőgerinc több helyen ívesen behajolt.

„Amikor tavasszal a tetőszerkezet által kifelé nyomott párkányról kezdett a vakolat a járdára hullani, egyértelművé vált, hogy anyagilag nehéz időszak előtt állunk, mert ekkora munkára sem pénzügyi fedezet nincsen, sem pedig építőanyagot és főleg kivitelezőt, rövid idő alatt találni nem lehet. Az első „tűzoltó” munkát, a közvetlen életveszély elhárítását a műemlékfelügyelőség dolgozói végezték el. Hamarosan elkezdődött a tervezés és közben a gyűjtés. Jártuk az ismert és ismeretlen (nem vagy ritkán templomba járó) gyülekezeti tagokat. Gyűltek a 20,- forintostól a több ezer forintos adományokig. Volt, aki egy havi nyugdíját ajánlotta fel, más meg be tervezett beruházást halasztott el, hogy segíthessen. Egyházunk országos gyűjtést szervezett. Társadalmi segítyeket is kaptunk, sőt megmozdultak a külföldön élő (kitelepített) testvérek, és mellénk álltak a szomszédos

osztrák, elcsatolásig velünk közösen síró-nevető gyülekezetek is. Az 1987-88-as években, a korhadt elemek kicserélésével, az egész tetőszerkezet átépítésével, új cserepezéssel, a sérült párkány újjáépítésével sikerült a tetőszerkezetet felújítani, majd az 1989-es esztendőben a homlokzat tatarozására, festésére került sor. E munkák során elkészült a teljes belső villanyszerelés és a villámhárító berendezés felújítása is” – olvashatjuk Krámer György igazgató lelkész beszámolójában.

Levéltárunkban őrzött fényképek, beszámolók mesélnek nekünk a közösségi összefogás építő erejéről.

*Hutkainé Burián Zsófia
gyűjteményi munkatárs*

Felhasznált irodalom: Hanzmann Károly: Helyzetrajz és adalékok I.-II. rész. Soproni Evangélikus Gyűjtemények, 2003.
Felhasznált levéltári források: SEL XV/4 Tervezések; SEL XV/5 Fotók T12

Folge mir!

Eine – vorläufig – letzte Predigt in der Kirche

Ehe sich nach den Gottesdiensten am 15. März für längere Zeit die Kirchtüren schlossen und wir nicht mehr zu Gottesdiensten zusammenkommen konnten. Doch auch in Wüstenzeiten gibt es Wegweisung: So galt und gilt Jesu Wort auch jeder und jedem von uns: „Folge mir!“

Und als sie auf dem Wege waren, sprach einer zu ihm: Ich will dir folgen, wohin du gehst. Und Jesus sprach zu ihm: Die Füchse haben Gruben und die Vögel unter dem Himmel haben Nester; aber der Menschensohn hat nichts, wo er sein Haupt hinlege.

Und er sprach zu einem andern: Folge mir nach! Der sprach aber: Herr, erlaube mir, dass ich zuvor hingehe und meinen Vater begrabe.

Er aber sprach zu ihm: Lass die Toten ihre Toten begraben; du aber geh hin und verkündige das Reich Gottes!

Und ein anderer sprach: Herr, ich will dir nachfolgen; aber erlaube mir zuvor, dass ich Abschied nehme von denen, die in meinem Hause sind.

Jesus aber sprach zu ihm: Wer die Hand an den Pflug legt und sieht zurück, der ist nicht geschickt für das Reich Gottes. (Lukas 9, 58-62)

Liebe Gemeinde,

es ist eine eigentümliche Zeit, in der wir leben.

Es ist wohl der letzte Gottesdienst. Heute gibt es kein Kirchenkaffee – und ab sofort keine Gemeindeveranstaltungen, keine Wochenpredigten, wohl keine weiteren Gottesdienste mehr. Bis auf Weiteres.

Und im Bibelwort ist ja davon die Rede, dass das Reich Gottes kein Festhalten und kein Zurückschauen verträgt. Ja, vom Loslassen ist die Rede.

Und sowas haben wir jetzt ja auch vor uns.

Loslassen – jedenfalls für eine gewisse Zeit – , was uns lieb und wichtig war.

Begegnungen, Umarmungen, Händeschütteln, persönliche Gespräche.

Jugend- und Konfirmandenstunden, Glaubensgesprächskreise, der Chor, der Bastelkreis.

Nicht nur hier, sondern das ist Richtlinie für die ganze Kirche.

Morgen geht's auch nicht, wie sonst, in den Kindergarten, die Schule, die Universität.

All das verstehen wir entweder – oder nicht. Aber wir können nicht leugnen, dass das jetzt keine normalen Zeiten sind.

Was gibt's heute zu sagen?

Irgendwie konnte bisher ja jede Predigt für sich Stückwerk bleiben, denn am Donnerstag oder spätestens am Sonntag konnten wir ja fortsetzen, manches wieder gemeinsam aufgreifen.

Aber jetzt?

Na, schauen wir mal in den Predigttext.

Da geht es immerhin um die Nachfolge Christi. Also, etwas, was wir ja eigentlich auch machen wollen.

Der erste sagt: Ich komme mit.

Und Jesus sagt – sinngemäß: Du, es wird ungemütlich! Stell dir das nicht so bequem vor.

Nachfolge – das ist nicht immer leicht.

Nachfolge – das kann Beschränkungen bedeuten, in äußerlichen Dingen: "Die Füchse haben Gruben und die Vögel unter dem Himmel haben Nester; aber der Menschensohn hat nichts, wo er sein Haupt hinlege."

Also, es kann an äußeren Dingen fehlen.

Liebe Gemeinde,

uns fehlt es auch an äußeren Dingen – wenn wir nur aufs Gemeindliche blicken, dann eben etliche Gottesdienste und Gemeindeveranstaltungen in nächster Zeit.

Das ist ein großer Einschnitt, denn das ist ja immer mehr, als „nur“ einander zu sehen! Das sind ja immer auch Momente für die Seele. Das sind Momente des Glaubens und des Kraftschöpfens. Es ist also gar nicht egal, ob das jetzt stattfindet oder nicht.

Aber: Wir haben ja so viele Gottesdienste, Wochenpredigten, Gruppen und Kreise erlebt, so viel Miteinander erlebt, dass wir – so wünsche ich es uns – die bevorstehende Zeit ohne Schaden an der Seele überstehen.

Gott schenke uns eine heitere Gelassenheit!

Wir nehmen die äußeren Dinge halt so an, wie sie sind. Das ist jedenfalls gesünder, als sich über das Unveränderliche aufzuregen.

Gott schenke uns die Gewissheit, dass wir doch in seiner Hand sind!

Egal, was passiert, egal, was die Nachrichten bringen, egal, was für Einschnitte wir erleben – wir sind und bleiben in Gottes Hand. Davon können wir ganz fest ausgehen. Das ist keine Frage. Das ist Gottes sichere Zusage an uns.

Gott schenke uns, dass wir auch jetzt im Glauben wachsen.

Wir erleben in der nächsten Zeit noch mehr als sonst, dass es überhaupt nicht selbstverständlich ist, dass wir jeden Sonntag und jeden Donnerstag an Gottesdiensten und Wochenpredigten teilnehmen können, dass es über die Woche allerlei Gemeindegruppen gibt.

Wir haben es vielleicht manchmal auch ganz arglos als selbstverständlich genommen.

Nun ist der Moment da, an dem einfach keine bevorstehende Gemeindeveranstaltung, kein bevorstehender Gottesdienst abzukündigen ist. Also, auch das Normale, das Übliche, das selbstverständlich Scheinende, ist nicht selbstverständlich. Wie anders wird es sein, wenn diese Krise überstanden ist und wir uns wieder regelmäßig sehen. Wie viel dankbarer werden wir dann noch für alles sein. Halten wir das in unserem Herzen!

Gott schenke uns, dass wir ihn in nächster Zeit immer wieder entdecken.

Wenn Jesus sagt „Folge mir!“, dann will er natürlich, dass die Männer, die er in der Bibelgeschichte anspricht, mitkommen.

Aber der zweite und der dritte Mann sagen – frei übertragen: Ach, ich schließe mich schon

bald mal an. Aber lass mich erst noch einige Zeit traurig sein.

Nur: Wenn man zurückschaut und sich Wehmut breit macht und das Herz schwer wird, dann merkt man nicht, dass Jesus ja gerade jetzt da ist. Dann spürt man nicht: Gerade dies, gerade jetzt ist ein heiliger Moment, weil Gott ja mit uns ist.

Es ist also nicht verboten, wehmütig zurückzuschauen, doch es kann sein, dass wir die Chance des Moments dann nicht sehen.

Was können wir tun? Wir können in der Bibel lesen! Wir können Psalmen lesen! Wir können über Radio, Fernsehen oder Internet Gottesdienste verfolgen! Und vor allem: Wir können beten! Für andere, für uns selbst!

Für andere ganz besonders, denen diese Zeit jetzt besonders zu schaffen macht!

Und wenn wir merken, dass wir selbst leiden, dann wissen wir im selben Moment schon, dass es hier Menschen gibt, die auch für uns beten.

Für uns selbst, dass uns äußerliche Beschränkungen in der Seele nichts anhaben mögen.

Wir haben vielleicht nicht die äußere Freiheit, zur Wochenpredigt oder zum Gottesdienst zusammenzukommen, aber wir haben die innere Freiheit, nicht in Panik zu geraten, sondern die Dinge schon ganz beruhigt Gott anheimzustellen. Unsere innere Freiheit, zu glauben, mit Gott ins Gespräch zu kommen, sein Wort in unser Leben aufzunehmen, die wird uns doch nie genommen.

Und alles hat ja so seine besonderen Chancen! Wer weiß, wie viele heilige Momente gerade in der nächsten Zeit vor uns sind!

„Folge mir!“, sagt Jesus Christus zu den Männern aus unserem Predigttext.

„Folge mir!“, das sagt er uns auch heute.

Wenn wir heute aus der Kirche hinausgehen und auf unbekannte Zeit nicht wieder zusammenkommen, dann lassen wir dieses Haus und diese Gemeinschaft für einige Zeit hinter uns – äußerlich natürlich nur, im Gebet bleiben wir verbunden – vielleicht tiefer noch als sonst.

Aber vor uns ist Jesus. Er wird uns den Weg weisen, er wird uns seine Nähe erweisen und er wird vorangehen!

Doch bevor es so weit ist.

Das Abendmahl dürfen wir heute nicht mehr feiern.

Aber der Beichtteil, der soll auch ohne Abendmahl Teil dieses Gottesdienstes sein.

Denn es mag sein, dass es manche gibt, die sagen:

Ich möchte in die unbekannte und unberechenbare Zeit, die da vor uns liegt, nicht aufbrechen, ohne nicht doch noch die eine oder andere Last vor Gott legen zu können, ohne noch etwas mit Gott zu klären.

Ich möchte in diese Zeit nicht aufbrechen, ohne die Gnadenzusage Gottes zu hören.

Deshalb werden wir nachher im Beichtgebet und in den Beichtfragen vor Gott bringen, was uns das Herz und die Seele schwer macht und dort – vor Gott – lassen.

Und dann mit dem Wissen, dass Gott mit uns und für uns ist aufbrechen können.

„Folge mir!“, sagt Jesus.

Es wird nicht unbedingt immer nur leicht, ihm zu folgen.

Das ist, liebe Gemeinde, nur die eine Seite.

Die andere Seite ist: Er ist immer da! Darauf können wir uns ohne jede Einschränkung verlassen. In guten Zeiten sowieso und in schweren Zeiten nur noch mehr.

Dass er da ist, dass er uns trägt, tröstet, hilft und segnet.

Das mögen wir an jedem Tag spüren!

An jedem Tag – bis wir uns wiedersehen!

Vertrauen wir auf Gott, er wird's wohl machen.

Auf ein hoffentlich baldiges, frohes und gesundes Wiedersehen!

Amen.

Lasset uns beten!

Guter Gott,

halte uns alle in deiner segnenden und schützenden Hand

und bewahre uns im hoffnungsvollen, fröhlichen Glauben. Amen.

Täglich etwas für die Seele – Ein Wort des Dankes!

Seit Mitte März findet sich auf unser deutschsprachigen Facebook-Seite jeden Tag etwas für die Seele – und viele wirken daran mit durch Texte, Gedanken, Fotos oder musikalische Beiträge: <https://www.facebook.com/evang.gemeinde.sopron/>

Ein herzliches Dankeschön allen, die zu dem geistlichen Gesamtschatz etwas beigetragen haben – und Dank auch denen, die immer wieder vorbeischaauen!

Der HERR wird dich vor allem Bösen behüten und dein Leben bewahren

Psalm 121,7

Ich muss zugeben, dass es ein ganz seltsames Erlebnis ist, die eigenen Worte nach fünf Jahren wiederzusehen. Man wird mit den eigenen ehemaligen Gedanken konfrontiert und kommt darauf, dass sich sehr viele Gedanken verändert haben. Man würde manches anders formulieren, den Schwerpunkt auf andere Themen setzen und einiges ganz anders interpretieren. Schön und wichtig ist aber, wenn man dennoch die Kontinuität in seiner eigenen Persönlichkeit feststellen kann, wenn man darauf kommt, dass die gleichen grundlegenden Gedanken erhalten geblieben sind, auch wenn inzwischen ein paar Jahre vergangen sind. Die Formalitäten sind kurzlebig, die Gedanken und der Glaube aber unvergänglich. Aufgrund dieser Gedanken und Dank Hologers Ermutigung habe ich nach fünf Jahren mein

Bibelwort wieder zur Hand genommen.

„Der HERR wird dich vor allem Bösen behüten und dein Leben bewahren.“ Das Zitat stammt aus einem Pilgerlied aus den Psalmen. Es ist für Pilger und Wanderer geschrieben worden. Und

genau da kann die erste Frage formuliert werden: Sind wir Pilger oder Wanderer in der heutigen Welt? Ist unser Weg im Leben eine Pilgerreise, die voll von Glaube und Spiritualität ist und von Gott begleitet wird – oder ist es lediglich eine mit Gefahren und Leid erfüllte endlose Wanderung? Heutzutage haben viele Leute eher das zweite Gefühl. Wirtschaftskrisen, Arbeitslosigkeit und Epidemien belasten die Gesellschaft. Unter solchen Umständen wird immer öfter gefragt, wie Gott uns vor allem Bösen behütet, wie Er unser Leben bewahrt – und: Warum tut Er nichts? Wo ist Er eigentlich?

Diese Frage hat mich auch sehr lange während meines FH-Studiums beschäftigt. Ich habe hin und wieder das Gefühl gehabt, dass ich alleine bin. Obwohl ich gebetet habe, hat Gott nie geantwortet. Ich habe immer nur Stummheit als Antwort bekommen. Und genau in dieser Stummheit habe ich Gott gefunden. Ich habe immer auf Seine Antwort aus der Außenwelt gewartet, und viele Leute warten noch heute darauf, dass Gott ganz dramatisch und theatralisch erscheinen wird, wie Er es Charlton Heston gegenüber in „Die zehn Gebote“ getan hat.

Meiner Meinung nach ist genau diese Denkweise die falsche Interpretation des *Wortes*. Der Glaube erscheint im öffentlichen Denken oft als eine passive Tätigkeit. Man glaubt an Gott, man betet zu Ihm – und als Gegenleistung „behütet Gott uns vor allem Bösen und bewahrt unser Leben“. Gott oder Jahwe, oder egal bei welchem Namen die einzelnen Religionen Ihn nennen, ist aber kein Kaffeeautomat, seine Gnade ist kein Kaffee, und unser Gebet, unser Glaube ist keine Münze, die man einfach einwerfen muss.

Gott ist in uns, Gott zeigt sich durch unsere Taten und unsere Gedanken. Er ist überall, wo man etwas Gutes tut, wo man den Verlassenen

Liebe, den Kranken Arznei und den Hoffnungslosen Hoffnung schenkt. Ich bin darauf gekommen, dass Gottes Mangel in meiner Umgebung bedeutet, dass ich in seinem Namen in der letzten Zeit nichts getan habe. Die Stummheit – die ich fälschlicherweise so interpretiert habe, dass Gott die Welt verlassen hat – bedeutet nur, dass ich Seine Stimme nicht mit den Ohren hören kann, weil Er nicht außerhalb von mir, sondern in mir ist. Sobald ich etwas Gutes mache, weiß ich, dass es von Gott gekommen ist und dass sich Gott darin gezeigt hat. Sein Sohn Jesus Christus hat uns die Liebe beigebracht: „Wie ihr wollt, dass euch die Leute tun sollen, so tut ihr ihnen auch.“ (Lukas 6,31). Genau deshalb wissen wir, dass alles, was gut ist, was Liebe ist, von Gott kommt.

Er hat sich in unsere Herzen gesetzt. Jeder, der Ihn sehen will, muss in sich selbst suchen. Dadurch, dass wir den Anderen ein Stück von „unserem“ Gott geben, erscheint Er auch im Leben der anderen Menschen. Sie können Gott auch in sich selbst finden und weitergeben, müssen dazu aber gar nicht unbedingt wissen, dass sie Gott weitergegeben haben. In jedem Arzt, der einen Kranken pflegt, in jedem Busfahrer, der trotz der Epidemie weiter arbeitet, in jedem Menschen, der etwas Gutes, etwas Liebes für die Anderen tut, ist Gott drin. Er behütet die anderen vor allem Bösen durch unsere Taten und bewahrt unser Leben durch die Taten anderer. Wenn wir das nicht fühlen können, müssen wir nur in die Welt gehen und Ihn durch uns handeln lassen. Er hat uns nie verlassen, Er ist sogar in uns allen drin und begleitet uns jeden Tag auf dem Weg.

Lasst uns auch in den jetzigen schweren Zeiten und auch sonst im Alltag auf einander achten und einander lieben – und Gott wird mit uns sein.

Zoltán Ádám Bek

Aufbruch zum Kreuz

Ein Blick auf die deutsche Konfirmandenprüfung

Die deutschen Konfirmanden haben ihre Konfirmandenprüfung schon im Blick. Wie die Konfirmanden nun auf dem Weg zur Konfirmation und zur Prüfung stehen, das berichten – stellvertretend für die ganze Gruppe – Hanna Józsa, Gabica Varga, Gergő Gana und Dávid Kohlmann.

Wie verläuft eure Vorbereitung auf die Konfirmation?

Dávid: Ich glaube, ein besonderes und bleibendes Erlebnis sind die Schlussgebete, die wir als Konfirmandengruppe seit September in jedem

deutschen Sonntagsgottesdienst halten. Mir gefällt das – ich finde das eine gute Sache.

Gergő: Die Schlussgebete sind für mich auch besondere Erlebnisse, wenngleich ich jedes Mal

vorher schon aufgeregt bin. Mir gefällt, dass in den Konfirmandenstunden auch immer wieder Zeit bleibt, um gemeinsam zu spielen.

Hanna: Mir gefällt, dass die Konfirmandenstunden sehr abwechslungsreich sind. Also, wir müssen nicht den Kleinen Katechismus auswendig lernen, sondern wir lernen spielerisch.

Gabica: Es sind immer sehr abwechslungsreiche Stunden: Mal proben wir die Texte für die Konfirmandenprüfung, mal gehen wir in die Kirche und lernen sie kennen, mal kommen wir im Gemeindehaus ins Gespräch oder besuchen das Museum. Eigentlich ist jede Stunde anders.

Gerade unterhalten wir uns in Révfülöp. Es ist Anfang März, und um uns herum findet gerade das Konfirmandenwochenende statt. Was sind eure Eindrücke hiervon?

Dávid: Einerseits haben wir Zeit, um uns gründlich auf die Konfirmandenprüfung vorzubereiten, andererseits sind wir hier natürlich länger zusammen, als bei den Konfirmandenstunden am Donnerstag Nachmittag. Ich merke, wie wir hier noch mehr zu einer Gruppe werden.

Gabica: Außerdem sind hier in Révfülöp auch die ungarischen Konfirmanden dabei. Etliche von ihnen lernen wir erst jetzt wirklich kennen. Und wir können hier neue Freundschaften knüpfen und bestehende vertiefen.

Was darf man denn über die Konfirmandenprüfung schon öffentlich wissen?

Hanna: Es wird eine Art Theaterstück in fünf kurzen Akten zu sehen sein. Die Rollen haben wir bereits verteilt. Ich werde als Passantin in einer Sequenz mitwirken, in der Jesus nach Jerusalem einzieht. Das heißt: Ich habe schon viel von Jesus gehört, aber persönlich gesehen hatte ich ihn zuvor noch nie. Und in die Freude darüber, dass ich Jesus sehe, wird sich die Überraschung mischen, dass er – der doch eigentlich König der Juden ist – ausgerechnet auf dem Rücken eines Esels einzieht.

Dávid: Ich spiele in derselben Szene mit – und zwar als Esel, auf dessen Rücken Jesus in Jerusalem einzieht. Ich bin ebenso überrascht, denn ich hatte ja nie damit gerechnet, dass Jesus mich für diesen Einzug auswählen würde. Schließlich gibt

es dafür ja eigentlich viel geeignetere, würdigere Tiere.

Gabica: Ich bin der große Fisch aus der Jonagegeschichte. Jona wollte zuvor nicht nach Ninive ziehen und in der Stadt predigen, sondern ist stattdessen lieber auf dem Seeweg in die andere Himmelsrichtung vor Gott geflohen. Daraufhin gerät sein Schiff in einen Sturm. Ich werde Jona verschlingen, nachdem er von Bord geworfen wurde und ihn dann sicher an Land zurückbringen.

Gergő: Ich werde Daniel spielen und bei König Darius in Diensten stehen, bis er mich nicht ins Gehege der hungrigen Löwen bringen lässt. Durch Gott und den Glauben werde ich dann vor den Löwen gerettet werden. Alle Szenen des Schauspiels weisen letztlich immer auf das Kreuz. Deshalb ist der Titel unserer Konfirmandenprüfung auch „Aufbruch zum Kreuz“

Die Konfirmandenprüfung ist für den 10. Mai angesetzt. Mal sehen, wann sie stattfinden kann. Aber wie auch immer: Es lohnt sich zu kommen?

Gabica: Ja, unbedingt!

Hanna: Man kann sagen: Wer nicht kommt, verpasst was.

Dávid: Wer kommt, wird übrigens nicht nur das erwähnte Theaterstück erleben. Da wir ja immer das Schlussgebet gestalten, haben wir uns für diesen Gottesdienst etwas besonderes überlegt. Der ganze deutsche Konfirmandenjahrgang wird das Schlussgebet dann gemeinsam gestalten.

Und dieses Schlussgebet habt ihr geschrieben?

Gergő: Ja, wir haben das Schlussgebet selbst geschrieben. Jeder konnte das Thema seines Gebets wählen und frei formulieren.

Gabica: Wir möchten auf diesem Weg alle Interessierten ganz herzlich einladen zu unserer Konfirmandenprüfung!

Fanni Katona

Die deutsche Konfirmandenprüfung

... haben wir schon vor etlichen Monaten für den 10. Mai angesetzt. Der Plan ist bzw. war, an diesem Tag im deutschen Gottesdienst die Konfirmandenprüfung zu halten. Natürlich warten wir auch mit der Konfirmandenprüfung und der Konfirmation, bis die Corona-Krise vorüber ist und wir uns wieder treffen können. Die Konfirmanden freuen sich schon drauf und sind schon bestens vorbereitet – zuletzt haben sie sogar schon in der Kirche für die Konfirmandenprüfung geprobt. Nebenbei: Eine hervorragende Gruppe! – Wir halten Sie auf dem Laufenden.

Ich möchte jeden Tag etwas Neues erleben

Im Gespräch mit Eszter Orbán

Ganz ehrlich: Wussten Sie, dass wir in unserer Gemeinde eine ehemalige Fernsehreporterin, eine Chinaexpertin, eine Flugbegleiterin und eine Psychologiestudentin haben – und zwar alles in einer einzigen Person? Dabei hat Eszter Orban erst vor sieben Jahren Abitur gemacht. Die einstige deutsche Konfirmandin unserer Gemeinde gewährt uns einen Einblick in ihre vielfältigen Erlebnisse und Erfahrungen, die sie geprägt haben.

In den Monaten vor deinem Abitur hast du – ich kam damals gerade nach Sopron – viel beim Fernsehen gemacht. Wie kam das eigentlich? Und wie haben dich – auch im Nachhinein betrachtet – diese Erfahrungen bereichert?

Ja genau, 2013 habe ich angefangen als Reporterin zu arbeiten. Theater und Fernsehen haben mich immer schon interessiert. Wahrscheinlich kommt es von meinen Eltern, da

beide auch regelmäßig Auftritte absolviert haben und ich schon als Kind immer mitgenommen wurde. Theater und Fernsehen waren für mich wie ein Zuhause. Ich habe mich da immer wohl gefühlt. 2013 gab es eine Ausschreibung für Jugendliche zwischen zwölf und achtzehn Jahren; das ungarische Fernsehen hatte Nachwuchsreporterinnen und -reporter gesucht. Für mich war es natürlich keine Frage, ich habe

mich direkt beworben und einen Job-Angebot erhalten.

Es war eine tolle Zeit. Anstrengend, aber toll. Es war nicht einfach, gleichzeitig die Schule und den Fernsehjob zu machen. Ich hatte aber sehr großes Glück mit meinem Klassenlehrer, Herrn Dr. Zsuppán, der mich immer unterstützt hat und gewusst hat: „Eszter ist zwar heute nicht anwesend, aber sie macht etwas Wichtiges – etwas, was für ihre Zukunft wichtig ist.“

Wieso bist du eigentlich nicht dabei geblieben – auf dem Weg zu einer großen Fernsehpersönlichkeit? Lag darin doch kein so großer Reiz für dich?

Am Anfang schon. Ich dachte, ich werde mein Leben lang dort arbeiten und glücklich sein. Nach ein paar Monaten – also ziemlich schnell – war mir aber bewusst: Das ist gar nicht meine Welt. Wenn du in dieser Welt etwas erreichen willst, musst du oft Schritte tun, die nicht unbedingt nett gegenüber deinen Kollegen sind. So bin ich aber nicht. Zum Glück haben mich meine Eltern so erzogen, immer ehrlich zu bleiben und eben nicht alles für die Karriere zu tun. Wichtiger ist immer Mensch zu bleiben und Freundschaften zu pflegen. Heute denke ich noch sehr oft an die Zeit, und manches würde ich gerne ab und zu wieder erleben, aber nicht für immer und ewig.

Nach dem Abitur gingst du nach China. Was hast du dort gemacht und wie hat dich diese Zeit geprägt? Hast du dich in der völlig anderen Umgebung selbst besser kennengelernt?

Nach dem Abitur war ich ein Jahr lang in China, in Peking. Ich habe Chinesisch studiert – also Übersetzen und Dolmetschen – und allgemein alles über Asien spezialisiert auf China. An meiner Uni gab – beziehungsweise: gibt – es einen einjährigen Studiengang für Ausländer. Wenn man den absolviert hat, ist man „Chinaspezialist“.

Und ja: Es war ganz genau, wie du es sagst: Ich habe mich selbst besser kennengelernt. Meine Persönlichkeit hat sich verändert: Ich bin viel geduldiger und erwachsener nach Hause gekommen. Ich bin selbständig geworden und offener für die Welt und meine Mitmenschen. Seither schätze ich einfach alles mehr: Die Gesundheit, meine Freunde und meine Familie, die verschiedenen Kulturen, gutes Essen – kurz gesagt: jeden Tag. Das Leben ist zu kurz, um

zu Hause zu liegen. Ich möchte jeden Tag etwas Neues erleben und kennenlernen.

Das erfüllt sich ja beinahe wörtlich durch deine Arbeit als Flugbegleiterin. Wie kam es eigentlich dazu? Und: Wie ist das eigentlich so, da oben zu sein?

Das Ganze hat in China angefangen. Da musste ich öfters alleine fliegen, manche Flüge haben auch zehn Stunden gedauert. Ich habe immer wieder beim Start dieses komische Gefühl gehabt, als wäre ich frisch verliebt. Ich war aufgeregt, hatte keinen Hunger und war einfach nur glücklich. Bis wir gelandet sind. Da wurde mir bewusst, dass mir Fliegen sehr gefällt.

Während des Studiums habe ich einen Nebenjob gesucht, irgendwas mit verschiedenen Kulturen, etwas mit Reisen und vielen Erlebnissen. So kam ich zurück zu meiner großen Liebe, dem Fliegen. Ich habe mich beworben, habe zwar keine Chance gesehen, dass sie gerade mich nehmen, bin aber trotzdem zum Casting gegangen – und voilà: Sie haben mich genommen. Zunächst wollte ich nur ein Jahr lang fliegen und dann aufhören. Aber das ist mittlerweile vier Jahre her, und ich bewerbe mich jedes Jahr auf irgendwelche internen Stellen, weil es mir so viel Spaß macht.

Ich liebe diese Stunden, in denen ich „oben“ bin. Kein Handy, kein Internet, nur ich, meine Crew und die Gäste. Diese Gespräche, die Momente, die man da erlebt, kann man nicht beschreiben. Es gibt natürlich solche und solche Tage, aber im Großen und Ganzen ist es magisch. Ich lerne jeden Tag etwas Neues und erlebe jeden Tag etwas Anderes. Genau das wollte ich schon immer machen.

Du bist viel in anderen Ländern – und auf anderen Kontinenten, aber oft nur einige Stunden. Bekommst du da irgendwas von Land und Leuten mit?

Ja, auf jeden Fall. Aber das hängt immer davon ab, wie meine Laune ist. Meistens schlaf ich wenig und gehe direkt los: Ich will alles sehen, will etwas Gutes essen und mit den Menschen vor Ort ins Gespräch kommen. Aber manchmal will ich nur im Bett liegen und komplett abschalten, ein Buch lesen und Musik hören. Es gibt Tage, an denen ich wach werde und nicht weiß, wo ich genau bin. Ich brauche dann erstmal fünf Minuten, um wach zu werden und dann zu realisieren, dass ich zum Beispiel zuhause bin. Das ist immer lustig.

Außerdem rede ich immer sehr viel mit meinen Gästen. Sie erzählen mir viel, und ich erzähle denen viel. Ich habe sogar schon Freunde auf Flügen gefunden. Sowas ist immer toll, ich bin einfach überall zuhause.

Neben der Fliegerei bist du Psychologiestudentin. Also, du lernst zwischen den Sicherheitshinweisen vor dem Abflug und dem Austeilen des Bordsnacks? Ist die Psychologie ein Bereich, in dem du beruflich „sesshaft“ werden möchtest?

Psychologie wollte ich schon immer studieren aber ich war nicht sofort bereit dafür. Nach dem Abitur brauchte ich erstmal ein paar Jahre, um mich und die Welt kennenzulernen.

Es gibt Monate, in denen ich tatsächlich an Bord lernen muss, aber meine Kolleginnen und Kollegen wissen alle Bescheid und helfen mir oder lassen mich einfach lernen. Ich habe wirklich Glück.

Ich sehe die Psychologie aber nicht richtig als Studium, sondern als Hobby. Denn alles was ich dort lerne, kann ich sofort an Bord nutzen. Perfekt!

Fliegen möchte ich nie aufgeben, aber auf jeden Fall später reduzieren, wenn ich Familie habe und als Mutter da sein muss – und möchte.

Ich kann mir gut vorstellen, später meine eigene Praxis zu eröffnen und mit Kindern oder mit älteren Menschen zu arbeiten. Mein Traum wäre es, ein Programm zu starten, in dem Kindergartenkinder regelmäßig Senioren im Seniorenheim besuchen. Sie könnten gemeinsam viel unternehmen – und ganz sicher auch viel voneinander profitieren. Ich glaube, dass so etwas für beiden Seiten hilfreich und schön wäre.

Ich glaube mich erinnern zu können, dass du noch als Schülerin in einen schweren Unfall verwickelt warst. Denkst du daran manchmal zurück? Es ist ja gar nicht selbstverständlich, dass du ein so vielfarbiges, abwechslungsreiches Leben leben kannst ...

Vor zehn Jahren – im Jahr 2010 – hatte ich einen schweren Autounfall erlebt. Da ich damals viel zu viel Blut verloren habe, hatte eine Nahtoderfahrung. Das war ein einschneidendes Erlebnis und hat mein Leben damals komplett verändert. Erst ab diesem Zeitpunkt bin ich so weltoffen und abenteuerlustig geworden, wie ich es heute bin. Ich schätze und nutze auch jeden Tag. Man lebt nur einmal, und das

kann so schnell vorbei sein ... Man kann sich das gar nicht vorstellen.

Meine Ärzte meinten damals, dass ich danach entweder völlig introvertiert werde und nur noch alleine sein möchte oder aber ich werde sehr extrovertiert und offen. Ich bin froh, dass ich letztendlich so geworden bin, wie ich jetzt bin. Das bringt mich nach vorne. Und wenn es ab und zu schwer ist, denke ich einfach daran, wie glücklich ich mich schätzen kann, mein Hobby als Beruf zu haben, gesund zu sein, viele Freunde zu haben und eine starke, große Familie zu haben. Ich kann mich nicht beklagen – und beklage mich auch nicht. Es ist mir aber schon in den Sinn gekommen, ob ich das auch ohne Unfall so sehen würde.

Einst warst du hier in Sopron deutsche Konfirmandin und besuchtest im Lyzeum den Religionsunterricht. Jetzt – einige Jahre später – hast du im wahrsten Sinne viel von der Welt gesehen, viel erlebt. Wie hat sich in dieser Zeit dein Gottesbild, dein Glaube verändert?

Es hat sich sehr verändert. Ich habe immer schon an Gott geglaubt, seitdem ich denken kann, immer. Allerdings habe ich viele andere Religionen und religiöse Vorstellungen kennengelernt.

Ich habe gelernt, alles zu akzeptieren und niemanden davon überzeugen zu wollen, was ich denke und wie ich Religion sehe.

Es gab natürlich Momente, wo ich unsicher geworden bin, ob alles so ist, wie ich es bisher gedacht habe. Aber nach all dem, was ich erlebt habe, kann ich heute sagen: Mein Gottesbild war noch nie so stark, wie es jetzt ist.

Ich bin sehr glücklich, dass ich überall mein Glauben ausüben kann und mit meinen Mitmenschen darüber reden kann. Egal in welchem Land ich gerade bin, Gott ist immer bei mir und hilft mir jeden Tag. Egal in welcher Sprache ich gerade bete oder singe, es ist auf eine besondere Art doch immer gleich und ich fühle mich, wo auch immer ich gerade bin, in jeder Kirche zuhause.

Holger Manke

Da spürte ich, dass Gott nahe ist ...

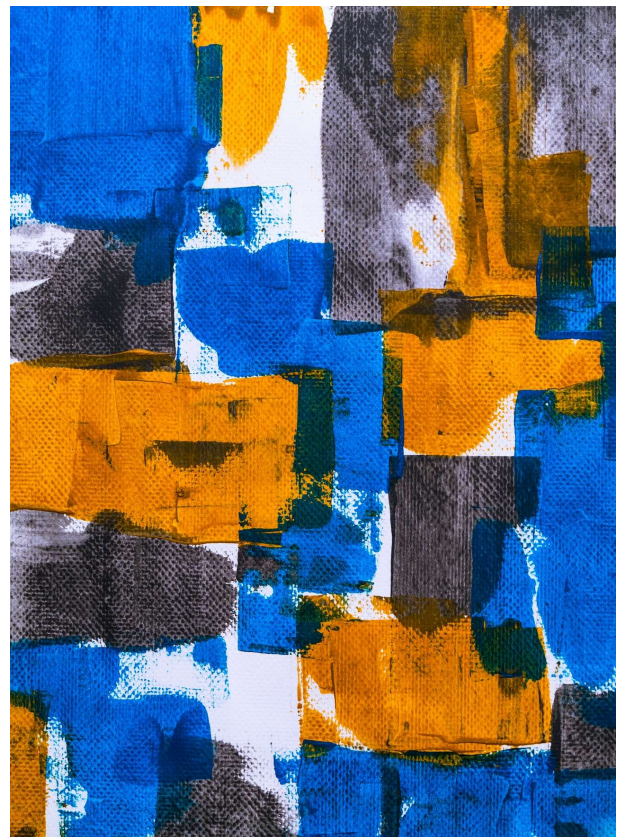
Es gibt Momente und Zeiten im Leben, in denen es gut tut, sich zu erinnern. Also, daran zu zurückzudenken, wann man Gott besonders nahe spürte. Manchmal kann man daraus Kraft schöpfen. Ein paar Jugendliche aus unserer Gemeinde sind dieser Frage – noch vor der Corona-Krise – nachgegangen.

Ein paar Mal habe ich Gottes Nähe gespürt. Ich entdecke Gottes helfende, schützende Hand auch in ganz alltäglichen Dingen. Manchmal bekam ich Kraft, um Probleme zu bewältigen. Ich denke, Gottes schützende Hand bewahrt mich.

Adam Krutzler

Ich kann mich an einen Moment erinnern, in dem ich besonders das Gefühl hatte, dass Gott da ist.

Ich war im Streit mit mir, ob es Gott gibt oder nicht – und dann war ich bei einem Treffen der Jugendgruppe, bei der ich Gottes Nähe spürte. Ich weiß nicht mehr genau, worum es ging, aber ich weiß noch ganz genau, wie ich dort saß, um mich herum blickte und sah, wie viel Liebe und Herzlichkeit, was für Glück mich da umgibt und in der Luft liegt. Ich

spürte, das kann kein Zufall sein – es muss eine größere Kraft, Gott, geben, die so etwas möglich macht und spüren lässt.

Zweifel und Fragen sind auch seither nicht ganz verstummt, aber das darf vielleicht auch so sein.

Botond Hegedüs

Ich fühle Gott manchmal, wenn ich an einem Gottesdienst teilnehme. Wenn die Menschen singen, wenn wir gemeinsam beten. Ich weiß, dass er mir und meiner Familie hilft – und es tut gut, mich in der Gemeinschaft mit so vielen zu wissen, die das auch glauben können.

Ábel Czigány

Ich spürte Gott bei unserem ersten gemeinsamen Gottesdienst, den wir mit der Klasse gestalten durften. Als ich meinen Teil gesagt habe, habe ich Gott irgendwie gespürt. Ich bin sicher, Gott war dabei – und deshalb ist uns der Gottesdienst gut gelungen. Ich stand dort, war gar nicht aufgeregt – und habe gar nicht gemerkt, dass so viele zuhören. Wir alle waren sicher und hatten eine gute Ausstrahlung. Nach dem Gottesdienst kamen viele zu uns und haben sich bedankt. Gott war nicht nur bei uns, sondern hat vielleicht sogar durch uns gewirkt!

Fabian Kruse

Mein Bibelwort

Teil 26

Nicht ihr habt mich erwählt, sondern ich habe euch erwählt und bestimmt, dass ihr hingehet und Frucht bringt und eure Frucht bleibt, auf dass, worum ihr den Vater bittet in meinem Namen, er's euch gebe.

Johannes 15, 16

Als ich darum gebeten wurde, über ein bedeutsames, persönliches Bibelwort ein paar Gedanken darüber niederzuschreiben, was es mir bedeutet, sind mir Vieles in den

Sinn gekommen.

Schließlich blieb ich bei meinem Konfirmationsspruch, das ich von meinem Pfarrer, der große Wirkung auf mich hatte, in der Kőszeger Gemeinde erhalten habe:

„Nicht ihr habt mich erwählt, sondern ich habe euch erwählt und bestimmt, dass ihr hingehet und Frucht bringt und eure Frucht bleibt, auf dass, worum ihr den Vater bittet in meinem Namen, er's euch gebe.“ (Johannes 15,16).

Was bedeutet mir das persönlich?

Man muss dazu wissen, dass ich aus einer Familie stamme, in der viele beim Militär dienten – und wer kein Soldat war, der war am

ehesten noch Buchhalter. Das zeigt: Der Glaube war in meinem Leben von klein auf nicht nur gegenwärtig, sondern ich wusste schlechterdings nichts über ihn.

Als Teenager bestand mein Auflehn gegen das Elternhaus vor allem darin, dass ich mich der Welt der Bibel zuwandte. Ich war elf Jahre alt, als ich die Weisheiten der Bibel in mich aufnahm – und viel, viel nachdachte. Ich war voller Fragen, Gefühle und Feststellungen. Zu Hause fand ich niemanden, der in all diesen Fragen meinen geistlichen Hunger stillen konnte. Zu dieser Zeit ließ ich mich taufen.

Meine Taufe erlebte ich als wirkliches „Nach-Hause-Kommen“. Die Unzahl meiner unersättlichen Fragen, die Richtung meines Denkens bestimmte die Persönlichkeit des damaligen Kőszeger Pfarrers.

Man kann sagen, jener Pfarrer János Ittész nahm mich unter seine Fittiche, dessen Glaubwürdigkeit mein Leben maßgeblich bestimmte. Seine Ehefrau war in der Oberstufe meine Klassenleiterin und Ungarischlehrerin. Die Werte, die ich von ihnen bekommen habe, beeinflussten mein geistliches Leben fortan in vielfältiger Weise. Als Teenager ist es ohnehin ein göttliches Geschenk, eine geistliche Familie zu finden. Im Leben eines jeden gibt es maßgebliche

Menschen, deren Wirkung ein Leben lang zu spüren ist. Dies sind unsere Meister, unsere Lehrer. János Ittzés und seine Ehefrau waren für mich solche prägenden Persönlichkeiten – und ich danke dem Allmächtigen, dass er ihre und meine Wege kreuzen ließ.

Unser himmlischer Vater hat Jesus deshalb zu uns gesandt, damit wir durch seine Lehren die Demut und die bedingungslose Liebe erspüren. Das Osterfest mit Jesu Kreuzestod und seiner Auferstehung verweist ebenfalls hierauf. Die Jünger sandte Jesus als eine Art geistlicher Mentoren im Zeichen der Liebe in die Welt auf, dass sie Früchte des Glaubens bringen. Das ist nur dann ertragreich, wenn unsere Beziehungen auf Gegenseitigkeit beruhen. Nicht nur geben, sondern auch erhalten. Es ist auch unsere Aufgabe, zu sehen, was wir lernen können, wie wir Dinge, die uns im Leben „entgegenkommen“ zum Wohle unseres Lebens auffassen können. Nehmen wir sie überhaupt wahr? Wenn das Leben uns jemanden oder etwas in den Weg stellt, ist es dann wirklich so, dass Gott vor uns ein Hindernis aufbaut? Oder mag es sein, dass er uns vielmehr helfen will, unseren Weg zu finden und dafür Stützen reicht? Es ist nicht egal, wie wir auf die geschehenden Dinge blicken und was unsere Einstellung ist.

Wir können uns bis zum Ende unseres Lebens weiterentwickeln, weil wir einander Lehrer und Meister sind. Nehmen wir die Chancen

wahr und blicken wir nicht nur verengt auf das Negative! Ziehen wir Gott nicht zur Rechenschaft, warum er uns auf uns alleine gestellt lässt, warum er nicht mit uns unterwegs ist in schweren Zeiten? Warum entdecken wir nur ein paar Fußabdrücke hinter uns, wenn wir auf die Zeit unserer Proben und Kämpfe blicken? Sehen wir, dass wir auch dann nicht alleine waren. Wir denken vielleicht, dass wir alleine gelassen waren, doch es sind in den schweren Zeiten deshalb nur ein paar Fußabdrücke zu sehen, weil er uns nicht alleine gelassen, sondern weil er uns getragen hat.

Geschieht etwas Schlechtes mit uns, dann sehen wir nicht alles durch eine Brille mit dunklem Rahmen, denn durch sie sehen wir alles anders. Sondern sehen wir das Gute! Klappt es nicht gleich, dann warten wir, bis wir etwas entdecken, was uns als Stütze zum Guten dient, und widerstehen wir der Versuchung, dass sie uns mit sich nimmt. Dieses Warten, dieser Weg – das ist der Glaube.

So können wir uns bis zum Ende unseres Lebens entwickeln, so können wir aneinander wirken und Früchte bringen in Jesus Christus.

Wer in Christus bleibt, der bleibt in der Liebe.

Adrienn Somlai

Seid allezeit fröhlich, betet ohne Unterlass, seid dankbar in allen Dingen, denn das ist der Wille Gottes in Christus Jesus für euch.

1. Thessalonicher 5, 16–18

Als ich dieses Bibelwort las, wusste ich, dass dieses Bibelwort genau zu mir passt. Warum? Es ist sehr positiv, und ich glaube, dass Gott uns damit etwas sagen will. Es ist eine Nachricht an uns, dass wir unser Leben positiv sehen und leben sollen. Mich jedenfalls prägt es: Ich stehe jeden Tag froh auf. Ich bin froh, dass ich gut schlafen konnte. Ich bin froh, dass ich in die Schule gehen kann und darf. Früher war ich nie froh und dankbar, dass ich in die Schule gehen kann. Aber in letzter Zeit kam ein Umdenken: Ich habe darüber nachgedacht, dass viele Kinder nicht in die Schule gehen können und ein schreckliches Leben haben. Ich bin aber nicht nur froh, sondern auch dankbar – dankbar Gott gegenüber. Er will, dass wir alle ein schönes Leben haben, und wir sollen nicht alles Gute einfach als Selbstverständlichkeit abtun.

Ich habe darüber nachgedacht, wofür ich eigentlich jeden Tag dankbar sein kann. Mir ist vieles eingefallen, worüber man sich eigentlich

oft keine Gedanken macht. Zum Beispiel: Ich bin dankbar, dass meine Zähne nicht weh tun. – Wenn sie einem weh tun, denkt man, wie gut es wäre, wenn die Zahnschmerzen aufhören

würden. Aber wenn alles in Ordnung ist, dankt man selten dafür, dass man den Tag ohne Zahnschmerzen verbringt.

Doch es ist mir noch eine andere Form der Dankbarkeit in den Sinn gekommen: Als ich Kind war, bemerkte ich rote Flecken auf meinen Beinen. Wir sind zum Arzt gegangen. Er sagte, wenn es noch einmal vorkommt, soll ich ins Krankenhaus gehen. Ich wollte keinesfalls ins Krankenhaus gehen, aber leider blieb mir keine andere Wahl. Das habe ich damals als recht schlimm empfunden. Heute jedoch bin ich Gott dankbar, weil die Ärzte damals entdeckt haben, dass ich eine schwere Krankheit habe. Wären die Flecken nicht aufgetreten, dann würde ich vielleicht noch heute an dieser

Krankheit leiden. Aus dieser Erfahrung lernte ich: Auch in schweren Dingen kann ein Grund zur Dankbarkeit liegen.

Noch ein Gedanke: Wenn ich darüber nachdenke, was mich zu Dankbarkeit und Fröhlichkeit anregt, dann kann ich darin vielleicht auch manches entdecken, wie Gott durch mich andere Menschen zu Dankbarkeit und Fröhlichkeit anregen kann. So können wir uns gegenseitig froh machen und uns erinnern, dass Gott uns liebt. So können wir diese Worte von Paulus aus dem 1. Thessalonicherbrief nicht nur selbst empfangen, sondern auch anderen weitergeben.

Ábel Czigány

Wir aber gehören nicht zu denen, die zurückweichen und verloren gehen, sondern zu denen, die glauben und das Leben gewinnen.

Hebräer 10, 39

Als meine liebe Tante – meine „Vizegroßmutter“ – uns verlassen hat, ist an der Wand ihres Zimmers ein eingerahmtes Bildchen mit Kreuzstich zurückgeblieben. Es fand hernach bald hier, bald dort seinen Ort, doch als mein Sohn auf die Welt kam, habe ich es über seinem Bett aufgehängt.

Dies war natürlich Absicht. Mich beschäftigte immer wieder die Frage, warum es wohl bei der geliebte Tante dort hing. Wie mag es wohl einst in ihren Besitz gekommen sein? Hatte sie es womöglich selbst angefertigt? Oder hatte sie es von jemanden erhalten? Ich warf regelmäßig den Blick auf das Bildchen – und auf den Spruch, der dort aufgestickt war. Ich wusste wohl, meine Tante war tiefgläubig. Die Hoffnung und der Glaube und der hieraus geschöpfte Mut waren ihr immer wichtig. Wie oft habe ich die Zeilen auf diesem Bildchen ge-

lesen, jedoch habe ich – im Rückblick zu meinem großen Erstaunen – nie nachgeschlagen, gegoogelt oder jemanden gefragt, woher dieser Spruch eigentlich stammt. Bis ich von meinem Kollegen Holger Manke gebeten wurde, über „Mein Bibelwort“ zu schreiben! Dann wusste ich sofort: Jetzt ist die Zeit gekommen, dem nachzugehen. Plötzlich wurde es aufregend, die Informationen sind schnell zusammengekommen. Und es wurde klar: Es handelt sich um ein Wort aus dem Hebräerbrief:

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerünk.“ (Zsidókhöz írt levél 10,39) – Beziehungsweise auf Deutsch: „Wir aber gehören nicht zu denen, die zurückweichen und verloren gehen, sondern zu denen, die glauben und das Leben gewinnen.“ (Hebräer 10,39)

Es sind dann rings um dieses Bibelwort so viele Fragen gleichzeitig aufgekommen:

Sind wir eventuell Menschen, die leicht kapitulieren oder aufgeben? Wie versteht man dann den Glauben? Woraus schöpfen wir Kraft? Führt uns der Glaube dazu, dass wir unser Leben gewinnen? Fordert uns der Glaube zu Fleiß und Treue auf? Ist das der Weg zu Gott? Ist das die Gegenwart und die Zukunft – um nicht zu sagen: „unsere“ Gegenwart und Zukunft? Wie können Christen für Hoffnung und Glaube einstehen?

Ich dachte mir, dieses Wort hat schon auch etwas mit unserer Familie zu tun: Ohne Gott hätten wir nie die harten Proben, zwei Kriege und danach Kommunismus und „Sozialismus“, überstehen können. Als ich ein Kind

war, war es problematisch mit mir in die Kirche zu gehen. Schnell und still sind wir zu den Gottesdiensten geschlichen. Der Religionsunterricht war ja verboten, weswegen ich viel versäumt habe. Stattdessen aber zeigten unsere Großeltern und Eltern uns, wie man Gott liebt und dass man nicht aufgeben soll, Gott zu lieben. Sie haben uns die Kraft gegeben! Wir

sind mit ihnen gegangen – und wir lernten einfach durch ihre Liebe zu uns. Das war eine Wegweisung. So war es eindeutig: Der Glaube ist unsere Gegenwart und Zukunft! Wir mussten ja nur auf das gestickte Bildchen an der Wand schauen. Dort stand es ja!

Ágnes Langer

Nicht sehen – und doch glauben

Eine Fernheilung und deren heutige Botschaft

„Und Jesus kam abermals nach Kana in Galiläa, wo er das Wasser zu Wein gemacht hatte. Und es war ein Mann im Dienst des Königs; dessen Sohn lag krank in Kapernaum. Dieser hörte, dass Jesus aus Judäa nach Galiläa gekommen war, und ging hin zu ihm und bat ihn, herabzukommen und seinen Sohn zu heilen; denn der war todkrank.

Da sprach Jesus zu ihm: Wenn ihr nicht Zeichen und Wunder seht, so glaubt ihr nicht.

Der königliche Beamte sprach zu ihm: Herr, komm herab, ehe mein Kind stirbt!

Jesus spricht zu ihm: Geh hin, dein Sohn lebt! Der Mann glaubte dem Wort, das Jesus zu ihm sagte, und ging hin.

Und während er noch hinabging, begegneten ihm seine Knechte und sagten: Dein Kind lebt.

Da fragte er sie nach der Stunde, in der es besser mit ihm geworden war. Und sie antworteten ihm: Gestern um die siebente Stunde verließ ihn das Fieber.

Da merkte der Vater, dass es zu der Stunde war, in der Jesus zu ihm gesagt hatte: Dein Sohn lebt. Und er glaubte mit seinem ganzen Hause.

Das ist nun das zweite Zeichen, das Jesus tat, als er aus Judäa nach Galiläa kam.“
(Johannes 4, 46–54)

Ein Wunder, eine Fernheilung ist das. Ein starkes Bild!

„Dein Sohn lebt!“ – drei Worte, die schon ganz alleine wirken und die Hörer dieser Worte demütig machen und stumm werden lassen.

Solche Heilungswunder gehören nicht unbedingt zu unserer Erfahrung.

Dennoch lade ich Sie ein, sich auf die Dramatik dieser Geschichte und auf diese Situation einzulassen und dem nachzuspüren, wo wir Gefühle und Gedanken aus unserem eigenen Leben wiederfinden.

Vielleicht erkennen wir uns in manchem wieder und kommen dem Gedanken auf die Spur, dass solche Wunder, solche Heilungsgeschichten doch irgendwie mit unserer Lebenswirklichkeit zu tun haben.

Und es ist auch kein Zufall, dass wir als Kirche, als Kirchengemeinde immer wieder solche Geschichten aus den Evangelien hören und lesen.

Nun haben wir eine Geschichte über eine wunderbare Heilung eines Jungen aus dem Johannesevangelium vor uns. Hier wird etwas Außergewöhnliches, etwas Außerordentliches erzählt.

Wenn wir diese Geschichte an uns heranlassen, laufen vielleicht vor unseren Augen die Geschehnisse wie ein Filmausschnitt ab: Der Vater, der königliche Beamte, hat alles versucht. Er hat wahrscheinlich weder Geld noch Mühen gescheut, seinen Sohn zu retten. Ärzte und Heiler hat er an das Bett seines Sohnes gerufen. Nichts hilft mehr. Sein Sohn wird sterben. Er spürt: Er kann nichts mehr tun. Er spürt seine Ohnmacht, seine Machtlosigkeit. Und dennoch muss er irgendwas tun. Denn vielleicht gibt es trotz allem eine Rettung.

Als er hört, dass Jesus nach Galiläa kommt, geht er vom Sterbebett seines Sohnes weg. Er geht von Kapernaum nach Kana, wo sich Jesus gerade aufhielt. Die Strecke Kapernaum–Kana sind rund 30 Kilometer – ein bisschen weiter als von Ödenburg nach Nemeskér! Eine weite Strecke, besonders zu Fuß. Weit genug, dass der Sohn schon gestorben sein könnte, bis der Vater bei Jesus ankommt. Es steht zwar nicht im Bibeltext, aber man kann sich vorstellen, dass in dieser Zeit die Mutter Wache am Bett des Sohnes hält.

Mit letzter Hoffnung und absoluter Verzweiflung macht sich der Vater in dieser Situation auf

den Weg. Und mit vielen Fragen. Zum Beispiel: Was ist, wenn er Jesus nicht antrifft? Er hatte ja nur gehört, dass Jesus nach Galiläa gekommen sei. Mit anderen Worten: Auf nichts als ein Gerücht hin verlässt der Vater seinen Sohn, um Hilfe zu holen, wo sonst nichts zu machen ist.

„Dieser hörte, dass Jesus aus Judäa nach Galiläa gekommen war, und ging hin zu ihm und bat ihn, herabzukommen und seinen Sohn zu heilen; denn der war todkrank.“

Hinter so einem Satz steckt die ganze Dramatik eines Menschenlebens.

Jesus reagiert seltsam, ungewohnt, abweisend und mit Kritik in seiner Stimme auf die Bitte des Vaters.

„Wenn ihr nicht Zeichen und Wunder seht, so glaubt ihr nicht.“

Als ob es dem Vater um Zeichen und Beweise ginge.

Er will keine Zeichen der Macht Jesu erfahren.

Er will auch nicht das Angesicht Gottes sehen.

Sondern es geht um seine existentielle Not, in der er sich mit der letzten Hoffnung an Jesus wendet.

Er braucht Hilfe.

Er braucht Lebenskraft.

Er braucht das Leben selbst.

Ja, auf Jesu Antwort geht er nicht ein, sondern er überwindet diesen Widerstand und wiederholt seine Bitte nachdrücklich: „Herr, komm herab, ehe mein Kind stirbt!“

Jesus geht aber nicht mit herab nach Kapernaum. Er ist nicht am Krankenbett leibhaftig anwesend, sondern das Wort, in dem die Welt geschaffen ist, das wirkt und lebendig macht. „Geh hin, dein Sohn lebt!“

Sein Wort wirkt aus der Ferne.

Jesus wirkt, wie auch heute noch nach seinem Tod und seiner Auferstehung: im Geist.

Und der Vater glaubt dem Wort, das Jesus zu ihm sagte.

Er glaubt – ohne zu sehen – an Jesu Macht auch über diese Entfernung hinweg.

Und das Wunder geschieht.

Nicht sehen und doch glauben.

Im Hebräerbrief lesen wir: „Es ist aber der Glaube eine feste Zuversicht auf das, was man hofft, und ein Nichtzweifeln an dem, was man nicht sieht.“

Es passiert noch etwas in dieser Geschichte. Etwas, was nicht direkt ausgesagt wird.

In der Tiefe geschieht mehr, als wir hören oder sehen.

Irgendwann kommt die Zeit, in der der Mensch stirbt.

Irgendwann muss der Sohn dieses königlichen Beamten wirklich sterben, und er wird sich nicht mehr vom Totenbett erheben.

Irgendwann stirbt auch der Vater, der Beamte.

Irgendwann bleibt das Wunder, das hier geschieht, aus.

Und was passiert dann?

Was hält den Glauben dann lebendig, wenn kein Wunder passiert und es kein Zeichen mehr gibt?

Der springende Punkt dieser Bibelgeschichte ist, dass Jesus aus der Ferne heilt. Wo er gebraucht wird, ist er nicht körperlich anwesend. Es ist nicht notwendig, ihn zu sehen. Und man kann nicht genau verfolgen, wie er wirkt.

Aber er wirkt.

Auch aus der Ferne.

Und die Toten erweckt er zum Leben.

Der wahre Glaube an Jesus lebt aus seiner Kraft, die auch aus der Ferne wirkt und zum Leben weckt.

Diesen Glauben macht auch der irdische Tod nicht zunichte, sondern er öffnet die Tür zum ewigen Leben.

Das ist das eigentlich schwere und gleichzeitig Wunderbare am Glauben.

Glauben an das Unsichtbare und das Unsagbare.

Glauben daran, was lebendig macht.

Glauben daran, was den Blick, der nur noch das sieht, was vor Augen ist, durchbricht und erweitert.

Glauben an Jesus, der mehr ist als ein Wundertäter.

Glauben an Jesus, der der Heiland der Welt ist und der auch zu uns sagt: „Du lebst!“

Glauben und aus diesem Glauben leben.

Das ist das eigentliche Wunder, was in der Tiefe und nicht unbedingt vor Augen geschieht.

Das ist die Erfahrung vom ewigen Leben mitten im Jetzt.

In mir und in uns allen.

Eszter Manke-Lackner

Engedjétek hozzám jönni...

A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz. **Indulj el vele te is és érkezzetek meg együtt!**

Az üres sír történetét, azaz az **Úr Jézus halálból való feltámadását** mind a négy evangélistánál megtalálhatod. Az igehelyek: *Máté evangéliuma* 28,1-10; *Márk evangéliuma* 16,1-11; *Lukács evangéliuma* 24,1-12; *János evangéliuma* 20,1-18. Olvassátok el együtt a csodálatos örömhírről szóló tudósításokat!

Szoktak téged madarak ébreszteni álmodból? Én nagyon szeretem, amikor a téli hónapok után eljön annak az ideje, hogy csiripelő hangok ébresztenek. Csak megébredek, fekszem az ágyamban, még pihenek: tudom, hogy még nem kell felkelnem, de a madárkák már jelzik, hírül adják, hogy odakinn tűnni kezd a sötétség, hamarosan felkel a nap, és mindent beragyog majd a fényessége. Jó hírt, igazi örömhírt énekelnek!

El tudom képzelni, hogy Jézus halála és temetése után szombat reggel nem csicseregtek a madarak, nem töltötték be az eget énekükkel, talán ők is gyászoltak. De húsvét hajnalán *ők is elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr!* János evangélista azt írja, hogy az Úr Jézus sírja egy kertben volt.

Hát milyen egy kert? Tele fákkal, bokrokkal, virágokkal! Egy ilyen helyen pedig mennyi madár lehetett! S együtt zengték: *Valóban feltámadt az Úr!* Nincsen kétség! Bátran, bizalommal

higgyétek el emberek: Jézus feltámadt, él! Új napra, öröm napra ébredhettek!

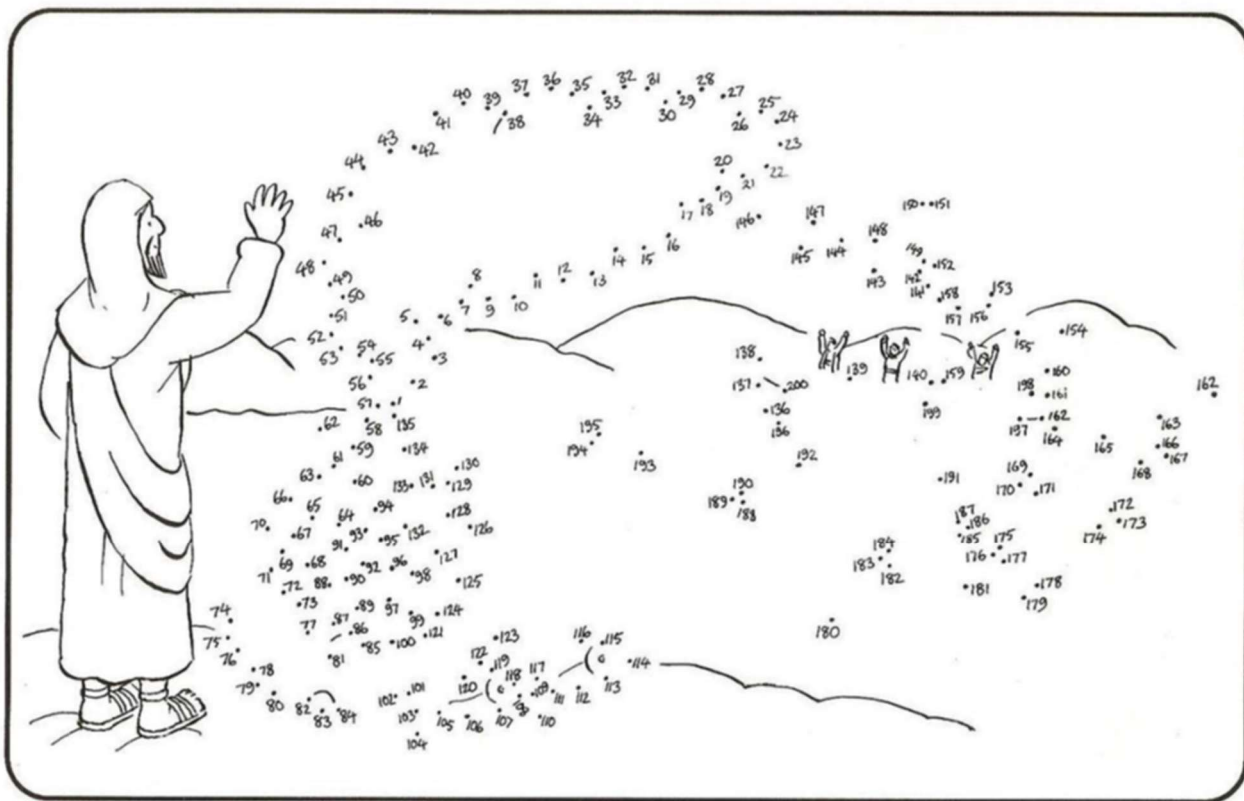
Színezd ki a képet, a színek beszéljék el az örömhírt!

Számítsd ki a műveleteket, majd keresd ki az eredményül kapott számoknak megfelelő betűket! Jézus biztató mondata lesz a megoldás! (Oszloponként, felülről lefelé olvasd össze!)

7-4=	5+5=	18+3=	1=A
8+8=	7x3=	3x3=	3=B
30+11=			9=E
50-9=	35+2=	10+1=	10=É
1x1=	3-2=	20:2=	11=F
25+6=	18-5=	17+2=	13=GY
44:2=	11+11=	14+3=	16=Í
3x6=	9+9=	3x3=	17=J
27+4=			18=K
6+3=			19=L
9x2=			21=N
			22=O
			31=T
			41=Z

Jézus mondja: _____

Kösd össze a számokat növekedési sorrendben! Melyik történet rajzolódik ki?

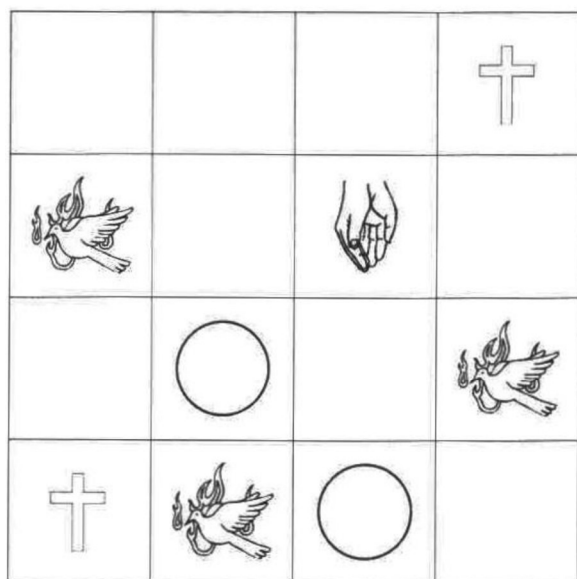

Olvassátok el együtt a Bibliából: *János evangéliuma* 21,1-14. Az olvasás után **színezd ki** a rajzot! A történetnek ezt a címet is adhatnánk: *Reggeli Jézussal*. Te mit szoktál reggelizni? Lekváros kenyeret, kakaót, zabpelyhet...? A reggeli elég a napunk elkezdéséhez, de később a játékhoz, a tanuláshoz, a munkához további ennivalóra, táplálékra van szükségünk. Ugyanígy vagyunk a lelkünkkel, a szívünkkel. Táplálni kell azt is. Szükségünk van arra, hogy minden reggel egy kis időt töltsünk az Úrral. A képen kirajzolódott történetben a tanítványok egész éjjel dolgoztak, halásztak, ehhez értettek. De a munkájuknak mégsem volt eredménye. Nem fogtak egyetlen halat sem, így aztán nem is volt mit megsütni reggelire. De a feltámadt Úr Jézus odaérkezett hozzájuk a partra. Jézus

megmondta nekik, mit kell tenniük, ők engedelmeskedtek, s szám szerint százötvenhárom halat kerítettek be hálójukkal. Amikor kiértek a partra, Jézus *reggelivel* várta őket, és ezt mondta nekik: „*Jöjjetek, egyetek!*”

Jézus ugyanígy hív téged is, szüleidet, testvéreid, nagyszüleidet, minden embert, hogy találkozzunk vele, “reggelizzünk” vele együtt nap mint nap, és aztán vele folytassuk a napunkat! Mit jelent Jézussal reggelizni? Beszélgetni Vele imádságban, énekelni Neki és Róla, kérni a jelenlétét, azaz, hogy melletted legyen egész nap, s ezt érezd is. Biztos vagyok benne, hogy így este sem fogsz elfelejteni időt tölteni Jézussal, hiszen egész nap Vele voltál és Ő veled! ☺

Sudoku

Minden sorban, minden oszlopban az összes jelnek szerepelnie kell, de ezeken belül minden jel csak egyszer fordulhat elő.

- **kör** ⇒ Isten végtelenségét fejezi ki.
- **kéz** ⇒ az Atya értünk adta az Ő egyszülött Fiát, hogy megszabadítson minket a bűn átkától.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”
(Jn 3,16)

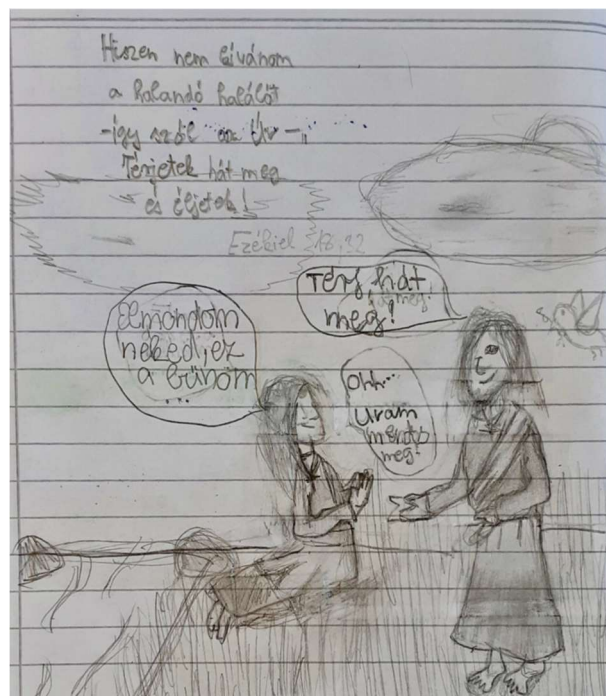
- **kereszt** ⇒ az Úr Jézus önmagát adta a mi bűneinkért.
- **galamb és láng** ⇒ a Szentlélek jelképei

A feladatokat összeállította: Óri Katalin

Hittanosok rajzai

Kádár Édua (József és testvérei)

Kereszty Zsóka

Tervezett programok

Személyes találkozás helyett egyelőre internetes kapcsolattartás

A koronavírus-járvány terjedésének lassítása érdekében gyülekezetünkben sem istentiszteletet, sem más alkalmat nem tartunk. Arról, hogy ez a helyzet meddig áll fenn, a sajtóból, Facebook-oldalainkról és honlapunkról tájékozódhatnak.

A május 17-ére tervezett gyülekezeti napot későbbre kell halasztanunk.

Várhatóan 2020 őszére kell halasztanunk a német és a magyar nyelvű konfirmációi vizsgát, a konfirmációt és a konfirmációi jubileumot.

Gyülekezetünk honlapján és Facebook-oldalain naponta osztunk meg lelki tartalmakat és információkat is, kérjük, kövessék ezeket az oldalakat!

<https://sopron.lutheran.hu>

<https://www.facebook.com/evsopron/>

<https://www.facebook.com/evang.gemeinde.sopron/>

Lelkészi hivatalunk zárva tart, telefonon érhetik el lelkészeinket, és sürgős esetben a hivatali és pénztári ügyintézésben is rendelkezésre állunk.

Mindenkit arra hívunk, hogy kövessék a szakemberek és a kormányzat útmutatásait, lehetőleg kerüljék a személyes érintkezéseket. Kérjük, hogy imádkozzunk egymásért, gyülekezetünk közösségéért!

A Sopron TV április 10-én, nagypénteken 10 órakor templomunkból közvetít istentiszteletet élőben.

A közmédia ezekben a hónapokban gyakrabban közvetít evangélikus istentiszteletet:

A Kossuth Rádió április 10-én, nagypénteken 10.04-kor a beledi templomból, igét hirdet *Ihász Beatrix* esperes.

A Kossuth Rádió április 12-én, húsvétvasárnap 18.02-kor Budapestről, a Deák téri templomból, igét hirdet *Kondor Péter* püspök.

A Duna TV május 3-án, vasárnap 11 órakor Győrből, az Öregtemplomból, igét hirdet *Szemerei János* püspök.

A Kossuth Rádió május 31-én, pünkösdvasárnap 18.02-kor a szekszárdi templomból, igét hirdet *Sefcsik Zoltán* lelkész.

Napközi gyerektábor, 2020

Nagy szeretettel szervezzük az idei napközi gyerektáborunkat.

Ebben az évben a bibliai foglalkozásokat tervezzük témának. A táborozóknak lesz lehetőségük megismerkedni a pékmesterséggel, agyagozással és a bor/mustkészítés rejtelseivel is a mindennapi igei tanítások, áhítatok, éneklések, játékok mellett.

Reméljük, a járványügyi helyzet lehetővé teszi, és az idén is tartalmas és vidám hetet tudunk majd együtt tölteni július 6-10, 12-én!

Az iskolákban beiratkozáskor, a felsőbb évfolyamok esetében pedig május 20-áig jelezhetik a szülők, hogy evangélikus hit- és erkölcsstant választanak. Kérjük, éljenek a lehetőséggel! Az evangélikus hitoktatás nem evangélikus templomban keresztelt és meg nem keresztelt gyermekek számára is nyitott.

<http://hitoktatas.evangelikus.hu/>

természetesen
EVANGÉLIKUS
hit- és erkölcsstan

Lélekkel, ismerettel

Magyarországi Evangélikus Egyház
Technikai szám: **0035**

Soproni Evangélikus Alapítvány
Adószám: 18986745-1-08

Soproni Evangélikus Egyházközség

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja
9400 Sopron, Színház utca 27.
e-mail: sopron@lutheran.hu
web: <https://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003
számlaszám: 11737083-20006895

Elektronikus kiadás.
Várható következő megjelenés:
2020. pünkösd
Felelős kiadó: Pelikán András